

Lord Ruster

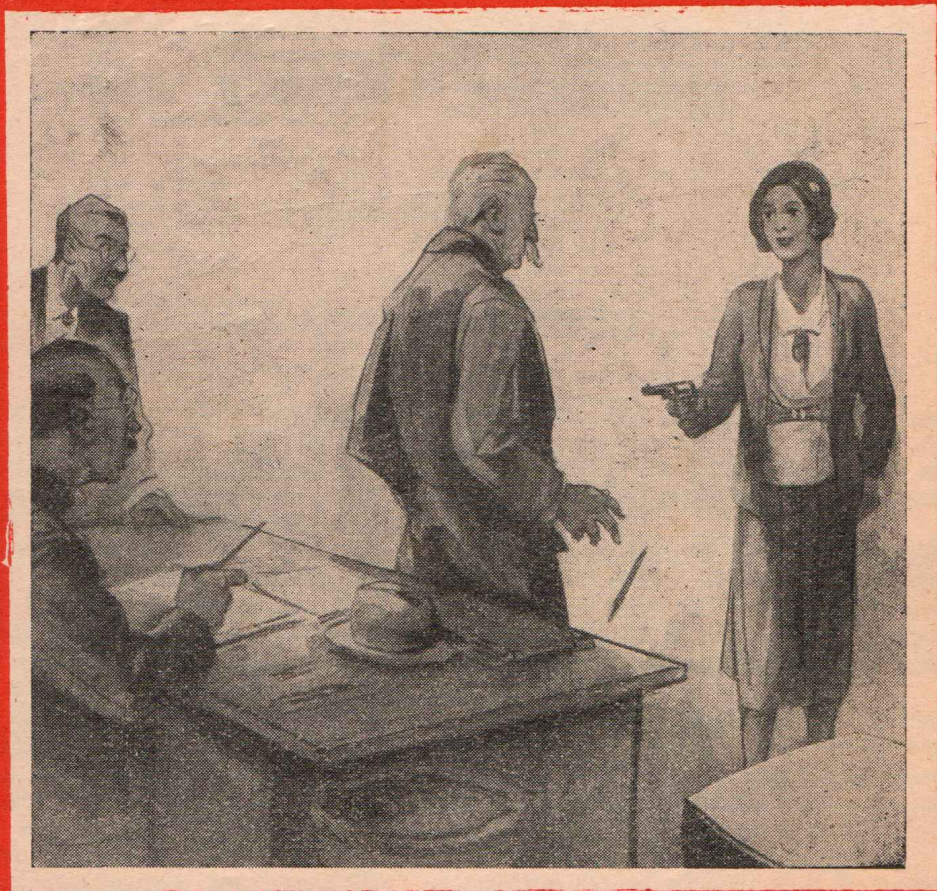
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE ANTIEKE VIOLKIST

N° 2609

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De antieke vioolkast

HOOFDSTUK I.

MABEL KRIJGT EEN BERISPING

De hoofdinspecteur van Scotland Yard, Phileas Baxter, was die ochtend in een tamelijk slecht humeur, wat zijn oude secretaris Marholm vanuit zijn hoek in de vrij grote werkkamer van de chef direkt opmerkte.

— Zeker slecht geslapen, bromde hij in zichzelf. Want de ochtendbladen zien er deze keer nogal rustig uit. De heren zijn zeker een beetje geschrokken, omdat onze jongens gisteren de moordeenaar van de juwelier in Bondstreet te pakken hebben gekregen.

Het was niet duidelijk of de reden van Baxter's sombere stemming inderdaad aan slapeloosheid moest worden toegeschreven, maar het was een feit, dat hij Marholm nauwelijks behoorlijk goede morgen had gezegd en meppe-

rend achter zijn bureau ging zitten, om aan zijn snor te gaan trekken, die hij weer zo lang mogelijk liet groeien en met de grootste zorg scheen te behandelen.

Hij bekeek zichzelf in het zakspiegel-tje, dat hij altijd bij zich had en dat scheen hem weer een beetje op te vrolijken, ofschoon er nog een diepe rimpel tussen zijn wenkbrauwen bleef zitten.

Hij wierp een vlugge blik op het stapeltje brieven, dat al geopend en wel voorzien van kleine aantekeningen naast de vloeslegger lag, zuchtte eens en vroeg zonder Marholm aan te kijken:

— Veel belangrijks, Marholm?

— Niet veel bijzonders, chef, De bankrover White kan ieder ogenblik gepakt

worden en die zaak van de aanslag op de premier is zo goed als opgehelderd. Verder de gewone inbraken en diefstallen, drie doden bij knokpartijen in het East End, een bloedige vechtpartij in een kroeg aan de Theemskade, zo'n beetje het gewone menu. Maar er zit een brief bij van een zekere Zwarte Anna, die u wel zal interesseren.

— Wie is Zwarte Anna, Marholm?

— Een lid van de bende De Gouden Cirkel, chef. Een pas nieuwe bende.

— En die vrouw schrijft brieven aan mij? riep Baxter verbaasd uit. Zit ze dan niet achter slot en grendel?

Marholm haalde zijn schouders op en antwoordde:

— Waarom zou zij in de gevangenis moeten zitten, chef? Men zou haar alleen maar ten laste kunnen leggen, dat zij lid is van een verboden vereniging en dat zelfs nog niet eens. Want er zijn geen bewijzen voor. En op dat lidmaatschap staat geen gevangenisstraf. Ik heb de brief bovenop gelegd.

Met een nijdig gegrom nam Baxter de brief van het stapeltje. Hij was op een bloc-note velletje en met een slordige vrouwenhand vol taalfouten geschreven.

Mijnheer de Hoofdcommissaris,

Een paar nachten terug gebeurde er iets in een huis in Whitechapel, dat nogal opzien heeft gebaard en waarbij een van uw vrouwelijke detectives, ik weet niet hoe zij heet, een grote rol heeft gespeeld. U weet natuurlijk best, dat ze zich bij ons had ingedrongen en zich had uitgegeven voor een van ons, om onze geheimen af te luisteren. Ik zeg niet, dat het geen stout stukje was, daar niet van, maar ik vind, dat zij zich gemeen heeft gedragen, want zij heeft ons verraden en een paar van de jongens zijn door haar schuld, in uw handen gevallen.

Maar dat is nu achter de rug. Misschien is het haar werk wel. Ik heb het mijne. Maar ik wil eigenlijk iets anders zeggen. Op die avond was er een man in dat huis, die U wel heel goed zult kennen. John Raffles is zijn

naam, tenminste zo wordt hij genoemd. Ik mag het misschien niet verklappen, maar wij hadden hem bijna te pakken en dan zou hij ons nooit weer lastig gevallen zijn. Maar hij is de dans ontsprongen. En nu is het gekke, dat wij er geen woord van in de bladen hebben gelezen. Hoe zit dat? We hadden hem in hetzelfde hok gestopt met uwe vrouwelijke detective en daar moeten de agenten — jammer genoeg een beetje te vroeg — die twee gevonden hebben. Nou zou ik wel eens willen weten, hoe dat eigenlijk in elkaar zit, dat jullie hem niet hebben vastgehouden. Bang voor Raffles soms? Dat zou me niks verwonderen, want hij is jullie altijd te glad af geweest. Maar dan is het toch wel raar, dat we geen steek in de kranten gelezen hebben van dat zaakje. En toch is het al vier dagen geleden. Mogen we nog weten wat er achter zit?

Zwarte Anna.

Baxter las de brief nog eens van begin tot einde door, legde hem neer, zette zijn bril af en riep uit:

— Daar begrijp ik geen bliksem van. Wat bedoelt dat mens? Waar heeft ze het precies over?

Marholm keek zijn chef een ogenblik met z'n grijze muizenogjes aan, zoals men naar een wonderlijk natuurverschijnsel kijkt en zei toen rustig:

— Het is iedereen bij de politie duidelijk, dat de vrouwelijke detective, waar de briefschrijfster het over heeft, Miss Mabel Armstrong is. Zij was bij die zaak betrokken en het is een vrij belangrijke zaak geweest, chef. Juffer Mabel had er bijna het leven bij ingeschoten. U weet toch nog wel dat ze zelf had aangeboden, zich te vermommen als een juffrouw van de vlakte om zodoende achter de geheimen van de nieuwe bende te komen.

— Dat weet ik, Marholm, dat weet ik wel. Denk je dat ik gek ben, of kinds? riep Baxter ongeduldig.

— Dat zou heel oneerbiedig van mij zijn, chef, zei Marholm droogjes.

— Maar wat raaskalt dat mens over

Raffles? ging Baxter nijdig verder. Als die bij de overval van onze agenten in dat dievenhol was geweest, hadden zij hem toch moeten arresteren?

— Dat is inderdaad een vreemd geval, mijnheer Baxter, maar die zaak zal wel opgehelderd worden, als u zich de moeite wilt geven, het Miss Mabel zelf te vragen.

— Daar zeg je wat, Marholm! En als die Rode Griet, ik wil zeggen Zwarte Anna, gelijk mocht hebben, dan zal ik, juffrouw Armstrong toch heel ernstig moeten onderhouden over haar plichtsverzuim. Is ze op het ogenblik op het bureau?

— Een half uur geleden gekomen, chef.

Baxter drukte op het knopje aan de onderkant van zijn bureau en zei in een microfoontje tegen de bode:

— Ga naar de kamer voor de dienstdoende detectives en vraag of juffrouw Armstrong onmiddellijk hier wil komen.

Een minuut later ongeveer ging de deur open en Mabel Armstrong, de detective, kwam binnen.

Zij was niet veel ouder dan drie- of vierentwintig jaar en men kon zich nauwelijks voorstellen, dat dit knappe, elegante meisje, eenvoudig, maar smaakvol gekleed, een der schranderste en dapperste vrouwelijke detectives van heel Scotland Yard was.

Zij had pientere, donkere ogen, een slank figuur en half lang, gitzwart haar.

Hier stond een van de beste en veelbelovende leerlingen van de grote Sullivan, een van de beste detectives, die Engeland ooit heeft gekend en daardoor een van Raffles' gevaarlijkste tegenstanders.

Het meisje moest onmiddellijk hebben gemerkt, dat er iets aan de hand was, want zij wierp een snelle blik in de richting van het tafeltje van Marholm, die zijn wenkbrauwen zo hoog mogelijk optrok en tegelijkertijd zijn smalle, magere schouders.

Baxter was achterover in zijn bureaustoel gaan hangen, keek de jonge detective met een onvriendelijke uitdrukking in zijn ogen strak aan en begon op strenge toon:

— Juffrouw Armstrong, ik geloof dat u mij een paar ophelderingen verschuldigd bent. Ik zal zo vrij zijn, u enige ogenblikken te onderhouden over de invallen van onze agenten in een geheime vergaderzaal van de bende van de Gouden Cirkel, ergens in White-chapel, vier nachten geleden.

Het meisje was iets bleker geworden, had haar mooie lippen op elkaar geknepen en keek haar chef recht in de ogen, zonder zich te bewegen.

Baxter ging verder:

— Ik ben de eerste geweest, juffrouw Armstrong, om u te zeggen, dat u zich in deze zaak heel dapper hebt gedragen. Het was een hoogstgevaarlijke onderneming, om u in het gezelschap van die misdadigers in te dringen en hun geheimen af te luisteren.

— Het was het enige middel, chef en daarom moest ik het doen, zei Mabel Armstrong kalm.

— Het blijft een dappere daad van u. Intussen blijkt mij, dat er nu nog het een en ander op te helderen is. Ik heb hier een brief van een zekere Zwarte Anna, uw vriendin bij de Gouden Cirkel. Lees die brief eens aandachtig door.

Hij had het meisje de brief toegestoken en Mabel las hem rustig door. Toen zij hem uit had, was zij nog een beetje bleker geworden en Baxter fronsde de wenkbrauwen.

— Die vrouw zegt in haar brief, juffrouw Armstrong, dat John Raffles in de bewuste nacht in dat huis is geweest. Is dat zo?

— Ja, chef, dat is zo.

— Wilt u mij eens uitleggen, waardoor het komt, dat de politie daar niets van af wist?

— Hij heeft mijn leven gered, het was voor mij onmogelijk hem te verraden.

— Een zonderlinge verontschuldiging. Ik verzoek u, juffrouw Armstrong, mij de zaak zo kort mogelijk uiteen te zetten.

— Het is heel eenvoudig, mijnheer Baxter. U weet, dat ik die avond weer naar dat huis was gegaan. Ik had de indruk, dat niemand mij nog wantrouwde, maar dat moet, zoals nu blijkt, een

vergissing zijn geweest, want Zwarte Anna had mij nog wel niet doorzien, maar zij koesterde argwaan. Er had een soort vergadering plaats en plotse-ling werd de deur open gegooid en brachten een paar kerels een man bin-nen, die ik eerst niet herkende, maar die vast en zeker John Raffles moest zijn, zoals later bleek. De voorzitter wil-de korte metten met hem maken en die-zelfde nacht zou hij vermoord worden. Zij sloten hem op in een klein hok van beton, in de kelder van het huis. Het hok werd afgesloten met een met ijzer beslagen deur. Er zaten drie zware gren-dels op. Zelfs voor een man als Raffles was het onmogelijk te ontsnappen. Mijn-heer Baxter, wat zou u in mijn plaats gedaan hebben?

De vraag kwam zo onverwachts, dat de hoofdinspecteur er helemaal door overrompeld werd. Hij stotterde een beetje verward:

— Wat zou ik gedaan hebben? Wel, wel, ik zou geprotesteerd hebben.

— Protesteren tegen een bende die-ven en moordenaars? zei Mabel spot-tend. Dat zou wel veel geholpen heb-ben. Men had evengoed tegen een tij-ger protest kunnen aantekenen, als hij aanstalten maakt, u op te peuzelen.

— Maar er was toch politie in de buurt, die op een seintje van u wachtte.

— Ongetwijfeld. Maar dat zou heel dom zijn geweest, die op dat ogenblik te gaan roepen, want Zwarte Anna hield mij voortdurend in de gaten en lang voor mijn mannen er geweest zouden zijn, zou men Raffles een paar kogels door zijn hoofd hebben geschoten.

— Ik vraag mij af of dat wel zo erg zou zijn geweest, gromde Baxter kwaad-aardig.

De jonge detective keek hem even verwijtend aan en zei:

— Raffles is een vijand van onze maatschappij, mijnheer Baxter, maar in zijn soort is hij een volmaakt gentle-man. Zo'n man laat men niet klakke-loos neerschieten, als men het verhin-deren kan. Ik zou het mijzelf nooit ver-geven hebben. Integendeel, ik besloot hem te bevrijden, op voorwaarde, dat hij zich aan mij zou overgeven.

— Daar zal hij wel dadelijk op zijn ingegaan, zei Baxter met een schamper lachje.

— En toch deed hij dat, mijnheer Baxter. Zonder te aarzelen.

— En geloof je nu werkelijk, meisje, dat die man zijn woord zou hebben ge-houden en als een hondje achter je aan zou hebben gelopen naar Scotland Yard?

— Daar ben ik vast van overtuigd, chef. O, wat kent u die man toch nog slecht. Geloof mij, zijn woord is min-stens evengoed als dat van een edelman. Als dat andere niet gebeurd was, dan zou hij nu achter slot en grendel zitten. Maar alles liep mis. Zwarte Anna was mij nagelopen en net toen ik de gren-dels van het hok had teruggeschoven en zag dat Raffles zichzelf al handig van de touwen had bevrijd, waarmee de schurken hem gebonden hadden, gil-de de furie het hele huis bij elkaar en ik dacht dat alles al verloren was. Maar Raffles is ongelooflijk slim. Hij hield zich dood en men smeedt ons toen alle-bei in het hok en grendelde de deur op-nieuw en liet toen dat hermetisch ge-sloten vertrekje langzaam vol water lo-pen. Ik zou op een vreselijke manier zijn omgekomen, als Raffles mij niet gered had. Ik zal u een beschrijving besparen van hoe handig hij dat deed. Als u het weten wilt, moet u het rap-port nog maar eens nalezen. Mijn man-nen kwamen net toen wij vrij waren. Zij vroegen wie die vreemde heer was, die mijn leven had gered. Had ik nu werkelijk moeten zeggen: die man, aan wie ik mijn leven te danken heb, is de langgezochte gentlemandief John Raf-fles. Als ik dat gedaan had, had ik mijn hele leven een hekel aan mijzelf gehad. Ik kon niet anders.

— Maar daarmee hebt u ook uw plicht verzuimd, juffrouw Armstrong, zei Baxter, na even te hebben nage-dacht. De plicht van de politiebeampte jegens de gemeenschap moet zwaarder wegen dan wat ook.

— Ook dan dankbaarheid?

— Ongetwijfeld.

— Nu, dan blijft mij niets anders over, mijnheer Baxter, dan mijn ont-slag aan te bieden, zei het meisje zach-

tjes en met gebogen hoofd.

— Ho, ho, zo ver zijn wij nog niet, riep Baxter uit. Maar gestraft moet u worden. Uw straf zal hierin bestaan, dat ik u opdraag, juffrouw Armstrong, die Raffles zo spoedig mogelijk in handen te krijgen. Of is dat gevoel van dankbaarheid nog steeds niet uitgewerkt?

— Als ik heel eerlijk mag zijn, dan zou ik werkelijk liever gezien hebben, dat die zware taak aan een ander werd opgedragen, mijnheer Baxter. Want dat gevoel van dankbaarheid is inderdaad nog niet dood en ik vind het een ellendig idee op de man te moeten jagen, die mijn leven gered heeft. Aan de andere kant zie ik wel in, dat dit toch wel wat erg sentimenteel zou zijn en dat een detective daaraan niet mag toegeven. In ieder geval is hij onze vijand en dat zal ik steeds voor ogen houden. Ik vind, dat u mij heel schappelijk behandeld hebt, chef, en ik neem dus de opdracht aan. U zult zeker zelf wel weten, hoe enorm zwaar die is.

— Dat ontken ik niet, juffrouw Armstrong. Maar u hebt al meer bewijzen

afgelegd van uw buitengewone schrandtheid en moed. U bent een waardige leerlinge van onze grote Sullivan. En daarom vertrouw ik u die speciale taak toe. Denkt u, dat u Raffles nog zoudt herkennen, als u hem weer zag?

— Zeker, als hij maar dezelfde vermomming droeg van die avond. Maar Raffles heeft honderd gedaanten. Ik zal echter mijn best doen, dat belooft ik u. Al was het alleen maar uit dankbaarheid dat u mij niet direkt uit de dienst ontslagen hebt.

— Zover zijn we nog niet, juffrouw Armstrong. Maar laat het u een prikkel zijn, om uw uiterste best te doen, om die man terug te vinden. U kunt nu wel gaan.

En Mabel Armstrong liep zwijgend het vertrek uit, nog niet met zichzelf in het reine, maar vast besloten om haar plicht te doen.

Mijnheer Baxter wreef zich in zijn dikke, witte handen en vond zich zelf een groot man, omdat hij zo voortreffelijk de snaren van het vrouwelijk gevoel had weten te bespelen.

HOOFDSTUK II.

ZWARTE ANNA BIEDT HAAR DIENSTEN AAN

Mabel Armstrong liep onmiddellijk naar haar eigen kantoortje in het sombere, reusachtige gebouw en liep de grote zaal voorbij, waar de detectives bij elkaar komen.

Zij wilde even met haar gedachten alleen zijn.

Zij begreep ten volle de omvang van haar taak die haar net was opgedragen. Vroeger had men al eens een vrouw op Raffles afgestuurd, bovendien nog heel wat knapper dan zij zelf, heel slim, en zeker wel even moedig als zij. Het resultaat was een volslagen mislukking geweest. Raffles had het spelletje aangenomen en gewonnen.

Zou zij nu wel slagen, terwijl sterkeren dan zij verloren hadden? Zij moest maar op het toeval rekenen en op haar goed geluk, veronderstelde zij. Het had geen enkel nut in het wilde weg naar Raffles te gaan zoeken, want niemand had er ook maar een flauw idee van, wie hij eigenlijk was, of waar hij ergens uithing. Het was alleen bekend, dat hij in Londen op zijn minst vijf huizen had, waar hij zich in geval van nood kon verbergen.

Zij dacht nog na over een plan de campagne, toen er op de deur werd geklopt en een agent haar kwam zeggen, dat Zwarte Anna haar te spreken vroeg.

Mabel kwam met een schok overeind, maar zij beheerste zich onmiddellijk en zei rustig:

— Laat haar maar binnen komen.

Maar blijf een beetje in de buurt. Ik weet beslist niet wat zij van plan is. Ze zal nog wel woedend op mij zijn.

— In de kamer blijven, Miss? stelde de agent voor.

— Dat is niet nodig, ik heb mijn dienstrevolver. Als je maar op de gang in de buurt blijft, zodat ik je desnoods kan roepen.

De agent ging weg en een ogenblikje later verscheen een vrouw van zeker veertig jaar, maar die alles in het werk stelde er twintig jaar jonger uit te zien, met de hulp van allerlei make-up, die echter haar verlepte tint en de rimpels naast haar ogen niet konden verbergen. Haar ogen waren buitengewoon groot en ondoorgrondelijk zwart.

Zij was elegant gekleed en had een sigaret tussen haar vingers. Het was duidelijk, dat zij haar best deed, zich onbevangen voor te doen, maar dat gelukte haar maar half. Haar ogen waren eerst met een veelbetekenende blik naar de detective gegaan en die was te vlug van begrip om niet in de gaten te hebben, wat er in Zwarte Anna moest omgaan.

Zij maakte een uitnodigend gebaar naar een stoel en zei glimlachend:

— Ga zitten, Anna. Maak het je gemakkelijk.

De vrouw nam plaats, sloeg haar ene been over het andere en vroeg toen kortaf:

— Mag ik roken?

— Natuurlijk. Geneer je niet. Je hebt daar een Camel. Ik had het onmiddellijk geroken.

— Ja, je bent snugger genoeg, dat weten we allemaal wel, zei Zwarte Anna, schamper. Luister eens, liefje, je zult wel begrijpen, dat ik jou persoonlijk niet graag mag.

— Ik zou het zelfs raar vinden, als dat niet zo was, antwoordde Mabel, beminnelijk. Ik heb de rol gespeeld van een vrouw van jouw soort en dat alles om jullie er in te laten draaien, zoals jullie dat noemen.

— En dat was je bijna gelukt ook, zei Anna en een ogenblik kregen haar zwarte ogen een onheilspellende glans. Ik heb naderhand begrepen, dat het nu eenmaal je vak is, al vind ik het een smerig vak.

— Ieder zijn meug, zei de boer, antwoordde Mabel schouderophalend. Ik vind mijn vak zelf heel mooi. Maar dat kwam je mij natuurlijk niet vertellen, Anna. Wat is dan wel het doel van je komst?

— Dat zal ik je vertellen. Ik steek het niet onder stoelen en banken, dat ik een hekel aan je heb, maar er loopt op deze aarde nog iemand anders rond, die ik zo fel haat, dat jij, daarbij vergeleken, een dikke vriendin van mij bent. Je weet natuurlijk wel wie ik bedoel. Ik heb het over Raffles. En laat ik je vertellen, dat ik alle reden heb om hem te haten. Dat begon al vijf jaren geleden. Toen hield hij op een vreselijke manier onder de jongens huis. Bij tientallen wandelden zij de gevangenis in en dat allemaal was zijn werk. Mijn eigen kerel hebben ze opgehangen en dat was werkelijk de enige man van wie ik echt gehouden heb. En dat kwam door zijn bemoeizucht. Daarna is het steeds erger geworden. Ik heb het meege maakt in Chicago, drie jaar geleden en op het nippertje hadden wij hem toen te grazen genomen, maar hij had het net op tijd in de gaten. O, ik weet zeker, dat hij mij onmiddellijk herkend heeft, al liet hij er niets van merken. Je zou hem wel graag willen pakken, is het niet?

— Dolgraag! antwoordde Mabel lang-

zaam en zonder de vrouw recht in de fonkelende, gitzwarte ogen te kijken. Maar ik geloof niet, dat de kans heel groot is.

— Die is nooit zo groot geweest als nu, zei zwarte Anna, terwijl ze bedaard de as van haar sigaret tipte. Ik geloof, dat ik je wel kan zeggen waar hij uit hangt.

— Waarom kom je mij dat vertellen? Ik dacht, dat jullie bende niets liever zou willen dan hem weer in handen krijgen en hem dan om zeep te helpen.

— Als we dat maar konden. Maar de baas is dood en alle anderen zijn nog beginners. De bende bestaat nog geen drie maanden. Best mogelijk, dat er niets van overblijft.

— Maar jij zelf? vroeg Mabel.

— O, nee, dat is niets voor mij. Hem zeker opwachten met een browning, op een donkere straathoek? Merci. Ten eerste weet je nooit, of je je niet helemaal vergist en ten tweede heb ik nog geen zin om naar Tyrburn te gaan. Misschien wel voor de rest van mijn leven. Dan moeten jullie van de politie het maar opknappen, en jullie kunnen over veel meer middelen beschikken.

— Waar zit hij? vroeg Mabel na een ogenblik stilte.

— Begrijp mij niet verkeerd. Ik zei dat ik dacht te weten, waar hij is.

— Hoe heb je dat dan ontdekt?

— Dat zal ik je vertellen. Je weet natuurlijk beter dan wie ook, dat ik een hondje had, dat ik bijna overal mee-sleepte.

— Jawel, Topsy, een lollig beest, zo'n ruigharige pinscher.

— Juist. Nu, die was er die bewuste avond ook en of het beest wist wat er aan de hand was. Hij scheen dadelijk een hekel te hebben aan Raffles en hij ging hem besnuffelen. Dat was maar heel even en ik weet zeker, dat Raffles het niet eens gemerkt heeft. Gisteravond stapte ik met de hond uit een bus, in de buurt van de Victoriastreet. Een groepje heren liep langzaam voor mij uit. En Topsy dadelijk er op af, snuffelt even aan een van de heren en komt terug lopen. Ik sta stil, want ik ken de hond door en door en ik weet

onmiddellijk, dat hij iemand herkend heeft. De heren nemen afscheid van elkaar en een gaat alleen verder en loopt de Victoriastreet uit. Topsy achter hem aan en blijft hem op een meter afstand volgen. Hij slaat een hoek om, ik loop wat ik lopen kan, maar er is niets meer van hem te zien. Maar Topsy staat voor een lage tuindeur, in een zijstraat, net zo doods als een kerkhof nijdig te grommen en met zijn voorpootjes aan het hout te krabben. Ik pak hem dadelijk op, maar ik heb moeite om hem vast te houden, zo woedend is hij. Zijn ogen glommen letterlijk als kolen vuur. Zuiver instinct, als je het mij vraagt.

— En waarom denk je, dat die heer Raffles is geweest?

— Omdat hij zijn figuur had, maar ook zonder dat weet ik het bijna zeker, omdat Topsy hem er onmiddellijk uitpikte. De hond is juist een allemansvriend, maar hij moet in Raffles een vijand van mij herkend hebben.

— Hoe laat was dat?

— Een uur of elf.

— Hoe heet die zijstraat?

— Crabtree Street. Er is een kleine tuin achter het huis.

— Ben je daar nog gebleven om je te overtuigen?

— Nog een vol uur, tot ik mijn benen niet meer voelde en toen ben ik weggegaan. In de Victoria Street had ik mij zelf wel voor mijn kop kunnen slaan, want toen zag ik dat daar ook een uitgang was. Een kind had dat ook wel kunnen begrijpen. Nu, ik hoop dat je iets aan mijn tip hebt.

— Ik ga er direkt werk van maken, riep Mabel uit, met schitterende ogen.

— Ik merk dat jij ook niet bepaald dol op hem bent, zei Zwarte Anna droog.

— Ik moet mijn plicht doen, zei Mabel koeltjes. En als we hem op jouw aanwijzigingen vangen, Anna, dan krijg je zeker een deel van de prijs, die op zijn hoofd staat.

— Ik heb jullie centen niet nodig, zei de vrouw ruw, terwijl zij opstond en haar half opgerookte sigaret in de koperen asbak smeet. Het is me ruim voldoende als jullie hem te pakken krijgen en hem voor zijn hele leven op-

sluiten. Dat zal mijn wraak zijn. Het liefst zou ik hem met mijn eigen handen wurgen, maar dat kan nu eenmaal niet. Jammer. Ik heb geen geduld om te wachten, tot wij hem weer eens in onze handen krijgen. Zonder aanvoerder zijn de jongens geen cent waard. Ik smeer 'm. En doe het voorzichtig aan, want die duivel is zo pienter als een vos, en je hebt hem nog niet.

Met een familiale hoofdknik wandelde Zwarte Anna het vertrek uit.

De deur was nog niet achter haar gesloten, of Mabel ging voor de grote wandkaart van Londen staan, die bijna een hele muur besloeg en waarop zelfs de kleinste steegjes van de reusachtige Victoriastreet vlug gevonden en ook de Crabtree Street, de stille zijstraat, waar Anna het over had gehad.

Volgens de kaart lag het hoekhuis aan een soort lang uitgerekte plein, niet veel meer dan een verbreding van de Victoria Street.

Onmiddellijk begon zij met haar onderzoek. Binnen een kwartier stond zij in verbinding met de agenten, die in de wijk geregeld straatdienst deden. En van hen hoorde zij het volgende:

Het huis in kwestie was het eigendom van een heer, die ergens in India moest wonen, maar niemand scheen te weten waar. De verdiepingen werden bewoond door eenvoudige mensen, die hun huur betaalden aan een zaakwaarnemer.

Men vond die man vrij vlot en hij vertelde dat hij, de huurpenningen geregeld iedere drie maanden op moest zenden aan een bank in Bombay. Men stelde zich telegrafisch in verbinding met die bank, maar deze weigerde verdere inlichtingen, zich beroepend op het bankgeheim. Scotland Yard drong speciaal aan en tenslotte seinde de directeur, dat de huur in geen jaren was opgevraagd en dat het geld bewaard moest worden voor een zekere graaf Palmhurst, die waarschijnlijk heel rijk was en geen haast had om het op te vragen.

Dit was allemaal tamelijk geheimzinnig, maar het bracht Mabel Armstrong geen stap verder.

De verdieping gelijkvloers stond bijna altijd leeg. Nu en dan woonde er een paar dagen een ontdekkingsreiziger, Brown, die zijn boodschappen in de buurt zelf deed en bij wie men nooit een bediende had gezien. Trouwens men zag hem zelf ook bijna nooit. De gordijnen gingen wel eens open en als zij weer dicht waren, kon men gevoeglijk aannemen dat mijnheer Brown weer op tijgers, zeldzame vlinders of delfstoffen was gaan jagen.

Het was een uur of vier in de middag, toen Mabel dit alles wist. Het hoeft nauwelijks gezegd te worden, dat de hele tijd het verdachte hoekhuis scherp maar onopvallend in het oog was gehouden.

Niet alleen de jalouzieën, maar ook de luiken voor alle ramen gelijkvloers waren gesloten. Ook dit was vrij vreemd, want het stond vast, dat er de avond tevoren om elf uur iemand het huis was binnen gegaan door de zijdeur in de schutting aan de Crabtree Street.

Er liepen wel bewoners van de verdiepingen in en uit, maar zij waren bij de burens en bij de politie al enige jaren bekend en er was geen sprake van, dat een van hun identiek kon zijn met de grote avonturier. Het was echter wel opvallend, dat alle verdiepingen bereikt konden worden door een afzonderlijke huisdeur en langs een afzonderlijke trap.

Om zes uur in de middag had Mabel een kleine conferentie met twee van haar knapste en slimste collega's, in hetzelfde kantoor, waar zij Zwarte Anna ontvangen had.

De namen van deze beide detectives, die onlangs nog een grote rol hebben gespeeld bij het onderzoek naar zekere knoelertijen onder hooggeplaatste politiemannen, luidden James Maryland en Theodore Holloway, beter bekend als Jim en Ted.

Zij waren de trouwe helpers van Mabel en het liefst werkte zij ook samen met die sterke handige kerels, altijd betrouwbaar, geduldig als katten, vasthoudend als honden en die alleen maar hun plicht kenden.

Het eerste wat Mabel vroeg was:

— Geloven jullie, dat het mogelijk

is, dat Raffles daar werkelijk een pied à terre heeft?

Jim knikte langzaam en nadrukkelijk en zei:

— Dat is heel goed mogelijk. Het was niet in mijn tijd, want ik was toen nog in Manchester, maar ik heb mij laten vertellen, dat zowat drie jaren geleden sterke verdenking tegen datzelfde huis heeft bestaan. Er werd toen zelfs het begin gevonden van een tunnel, maar Raffles of wie het dan geweest mag zijn, had die laten instorten, toen hij werd nagezeten en de politie heeft de rest dichtgesmeten. Toen hebben ze nog een vol jaar het huis in het oog gehouden, maar er gebeurde niets.

Mabel dacht een ogenblik ingespannen na en zei toen:

— Dat huis moet van dit ogenblik af aan en vooral zonder onderbreking in de gaten gehouden worden. Natuurlijk niet door agenten in uniform, maar door de slimme rechercheurs, maar dan goed vermomd, die we maar bij het corps hebben. Dag en nacht, hebben jullie mij verstaan? En dan letten op de deur van het huis en de deur in de zijstraat. De andere deur doet er niets toe, want die is alleen maar voor de bovenburens. Zodra er iets is, moet ik bericht hebben, waar ik ook zit.

— Veronderstel, dat iemand hem uit zijn huis ziet komen? opperde Jim.

— Dan natuurlijk heel voorzichtig volgen en zien waar hij blijft. Vergeet niet, dat dit huis maar een schuilplaats van hem is en dat hij misschien op een heel andere plek woont, onder wie weet welke bekende naam. Als wij dat maar precies wisten, dan waren we al bijna klaar.

— Niet dadelijk arresteren?

— Alsjeblieft niet. Dat zou heelwat kunnen bederven. De hoofdzak is, dat wij eerst zijn verblijfplaats weten. En wat hebben wij aan een arrestatie van Raffles, als wij hem niet op heterdaad kunnen betrappen. Het laatste misdrijf waarvan wij met enige zekerheid kunnen aannemen, dat het werk van Raffles is geweest, dateert van ruim vier jaren geleden.

— Maar daarna zijn er nog heel wat

dingen gebeurd, waarvan we vrij zeker zijn, dat hij het gedaan heeft, riep Ted woedend uit. En op verdenking mag je een man gelukkig ook nog wel arresteren.

— Laten wij nu niets overhaast doen, jongen. Ik bedoel, hebben wij zijn spoor gevonden, dan hoeven we dat alleen maar te volgen. Het spreekt natuurlijk vanzelf dat er daar in de Victoria Street

altijd een snelle auto en ook een moto bij de hand moeten zijn.

— Nu, ik hoop er het beste van, zei Jim met een zucht. Ik vertrouw die Anna eigenlijk voor geen cent.

— Maar deze keer heeft ze niet gelogen, Jim, dat voel ik, zei Mabel ernstig. En nu kunnen jullie wel weer weggaan, want ik heb zelf ook veel te doen.

HOOFDSTUK III.

LADY BUXTON EN HAAR HALSSNOER

Over het algemeen is het Londense politiekorps niet alleen erg betrouwbaar, maar het telt ook heel veel buitengewoon ontwikkelde, slimme en geduldige mannen.

En geduld was in deze onderneming van Mabel Armstrong het aller belangrijkste.

Dag in, dag uit, nacht na nacht, bewaakten een zestal van de slimste speurders het verdachte huis in de Victoria Street, zonder zich bloot te geven, vermomd als reizigers, huisschilders, venters, zonder dat het enig resultaat opleverde.

Maar op de achtste dag zou dat onuitputtelijke geduld rijkelijk beloond worden.

Het was ongeveer negen uur in de avond en al een paar uur donker, toen een van de spionnen, die een paar huizen verder, vermomd als zwerver, op een stoep zat, de deur van het verdachte huis langzaam open zag gaan en een goed geklede heer te voorschijn zag komen, die even scherp in het rond keek, toen vlug de deur achter zich dicht trok en blijkbaar gehaast de Victoria Street begon af te lopen.

In zijn rechterhand droeg hij een langwerpige voorwerp, waarin de spion bij het licht van een lantaarn een vioolkist herkende.

Het spreekt vanzelf, dat de man geen seconde verloren liet gaan.

Hij begon de heer met de vioolkist

zo dicht mogelijk te volgen en zo kwam hij langs een garage, waar een man tegen de deur hing, die blijkbaar niets te doen had, maar die direkt in aktie kwam, toen de zwerver hem een stevige stoot tussen zijn ribben had gegeven.

Binnen vijf seconden zat de vent die de gewone uniform van taxi-chauffeur droeg, achter het stuur van een kleine, onopvallende, maar snelle auto en op zijn beurt begon deze wagen de man op de stoep te volgen.

Op de eerste de beste straathoek bleek, dat dit wel heel goed was geweest.

Want de heer met de vioolkist wenkte een voorbijrijdende taxi en gaf de chauffeur een adres op dat de zwerver met de beste wil van de wereld niet kon verstaan.

Maar hij had nu zelf ook een auto tot zijn beschikking en hij wipte onmiddellijk naast de chauffeur.

Toen volgde een rit van ruim twintig minuten, die eindigde voor een prachtig, ouderwets herenhuis in Euston Road, een van de breedste en deftigste straten van Westelijk Londen.

De chauffeur en de zwerver keken elkaar even verbaasd aan, toen zij merkten, dat de rijzige heer uit de taxi stapte, afrekende en de stoep van het prachtige huis oplom en aanbelde.

— Zou de boef daar wonen? vroeg de chauffeur fluisterend, ofschoon zijn auto wel vijftig meter verder stil stond.

— Onzin, knorde de zwerver. Denk je, dat Raffles dan aanbelt. Nee, het is weer een of andere truc van hem. Juffrouw Armstrong moet onmiddellijk ge-
waarschuwd worden.

— Hier is net een telefooncel, dat treft mooi.

En de heer met de viool was nauwelijks binnen ontvangen door de butler of een van de detectives was al van zijn plaats gesprongen en had direkt Mabel Armstrong opgebeld, van wie men van uur tot uur precies wist, waar zij zich zou bevinden.

Die avond bezocht zij een zieke zuster in een ziekenhuis ver in het noorden, waar zij juist op het punt stond weg te gaan, toen er gebeld werd.

Het zou dus nog minstens een half uur duren en misschien nog wel langer, voor zij ter plaatse kon zijn, maar de twee spionnen kregen snel hun instructies en begonnen volgens de regelen der kunst het net te spannen, waarin de langgezochte avonturier, eindelijk zich zelf zou laten vangen.

Want het leek nogal onwaarschijnlijk dat Raffles zo'n prachtig huis zou binnen gaan, nog wel met een viool, die hij zeker heel wel minder goed zou hanteren, dan zijn lopers, om er inderdaad alleen maar wat te komen spelen.

In een ommezien had een van de beide mannen van een agent, die in deze wijk dienst deed, de nodige inlichtingen gekregen.

Het prachtige herenhuis behoorde toe aan Lady Buxton, de weduwe van een Hogerhuislid, heel rijk, ongeveer zestig jaar, maar nog wel happig op een amoureux avontuurtje en bovendien een groot kunstbeschermster, ofschoon boze tongen beweerden, dat zij van kunst maar heel weinig verstand had en het meer op de kunstenaars zelf had voorzien.

Zij bewoonde dat grote huis met niet minder dan zeven bedienden, een van haar dochters, die ongehuwd was gebleven en haar broer, een gepensioneerd generaal, graaf Eric Seymour, een brommerig heerschapp, die alleen maar kon praten over zijn vroegere oorlogen in

Egypte en in India, toen nog Engels Indië.

En met deze inlichtingen en hun instructies gingen de twee speurhonden van de politie onmiddellijk aan het werk.

Intussen had de butler de bezoeker, die blijkbaar verwacht werd, naar zijn kaartje gevraagd en deze gaf het hem glimlachend.

Het was een fijn geglaceerd kaartje en met keurige lettertjes stond er op gedrukt: Armand Lafontaine.

De heer Lafontaine gaf zijn overjas en hoed af en bleek nu in het licht van de vestibule een zeer knap man van een jaar of dertig te zijn, met grote grijze ogen onder een hoog voorhoofd en golvend, zwart haar.

Precies zoals je je een Franse violist zou voorstellen, vond de bediende die hem voorging, de monumentale trap op, naar de eerste verdieping, naar het grote vertrek, dat in het huis algemeen bekend was als De muziekzaal.

In deze zaal bevonden zich op die merkwaardige avond ongeveer vijftig gasten, voornamelijk dames, die allen nieuwsgierig naar de deur keken, toen Armand Lafontaine glimlachend binnen kwam.

De gastvrouw kwam haastig aanlopen, met haar liefste glimlach op haar lippen en zoals altijd bij zulke gelegenheden zo volgehangen met juwelen, dat het pijn deed aan de ogen.

Lady Buxton was zeer mager, hoekig en dor. Om haar schrale hals droeg zij, om te beginnen, een dubbel snoer parels, dat door kennissen op een waarde van zeventig duizend pond sterling werd geschat.

Om haar polsen droeg zij een paar brede armbanden met kleine diamanten op de gouden schakels. In haar oren blonken peervormige, zeer grote parels, die ieder wel een fortuin moesten vertegenwoordigen, haar vingers gingen bijna schuil onder de ringen en ten overvloede droeg zij in het rossig geverfde haar een kleine diadeem van diamanten en robijnen van het zuiverste water.

Zij lachte kirrend en haar nog mooie glanzende ogen straalden, toen zij de

knappe, Franse kunstenaar haar hand toestak met de woorden:

— U bent eigenlijk te laat, mon cher. Wij hebben met zoveel ongeduld op u gewacht. Vrienden, dit is mijnheer Armand Lafontaine, van wie ik jullie verteld heb en die mij beloofd heeft, vanavond voor ons te spelen.

Zij vertelde niet dat de Fransman haar een paar dagen tevoren had bezocht, haar had gezegd, dat hij van haar had gehoord en haar om steun en bescherming had gevraagd.

En Lady Buxton, in haar dwaze waan, had hem die hulp dadelijk toegezegd, dolblij, dat zij als beschermster kon optreden, van een nog niet ontdekt genie, dat er bovendien drommels knap uitzag en haar had aangekeken met ogen, die haar een ogenblik in de zevende hemel hadden gebracht.

De dwaze vrouw had alles beloofd wat mijnheer Armand Lafontaine maar wilde en hem uitgenodigd om te komen spelen op een intiem soirée, dat zij een paar dagen later zou geven.

Intiem, dat was voor Lady Buxton een gezelschap van vijftig personen.

De knappe Fransman werd al heel gauw omringd door het schone geslacht, terwijl de heren hem een beetje links lieten liggen. De meesten waren van adel of bekleeden hoge posten en dan kan men zich bezwaarlijk bemoeien met een kunstenaar.

De meesten bleven dan ook rustig zitten, toen de artiest aan het gezelschap werd voorgesteld.

Na een kwartier keerde de rust een beetje terug en Lafontaine zou voor de eerste keer spelen.

Hij had zijn viool uit de kist gehaald, een heel ouderwets, rechthoekig, met leer overtrokken geval en praatte zacht met de dochter van de gastvrouw, een bloedarm, mager meisje, dat hem zou begeleiden en dat telkens verschrikkelijk bloosde, als hij iets tegen haar zei.

De brommerige generaal echter, graaf Eric, had in allerijl een soort speurtocht op touw gezet en verzamelde al heel snel een drietal mannen om zich heen, die met hem in het aangrenzende speel-

cabinetje een partijtje bridge zouden gaan spelen.

— En de deuren zijn gelukkig dik, bromde hij, met een schuine blik van onder zijn dikke wenkbrauwen naar de Franse kunstenaar, die bezig was zijn instrument te stemmen. De nieuwste aanwinst van mijn zuster. Ik wil mijn hoofd laten afhakken, als ik iets van haar fratsen begrijp. Hoe is het, mijnheer Maycroft, gaat u mee, of blijft u hier zitten, om die Fransman met zijn brillantinehoofd op zijn jammerhout te horen strijken?

Een deftige heer van een jaar of zestig, met een goudgerande bril op en witte bakkebaarden, antwoordde glimlachend:

— Dat zou niet erg beleefd zijn, waarde graaf. Ik ben hier voor het eerst in het huis van uw zuster en bovendien ga ik, helaas, door voor een muzikkenner. Juist daarom heeft uw zuster mij de eer aangedaan mij uit te nodigen.

— U schrijft toch in een blad? vroeg de generaal, met een uitdrukking op zijn gezicht, alsof dit eigenlijk iets was, dat beter onder de roos kon blijven.

— Zo nu en dan, antwoordde Maycroft, met diezelfde glimlach om zijn dunne lippen. Maar alleen als er wat te schrijven valt.

— Ik geloof, dat hij begint. Die kerel kijkt al rond als Hannibal, voor hij de Alpen overtrok. Ik doe iets wat ik nog nooit gedaan heb, ik smeer hem.

En gevolgd door drie andere heren verliet hij de muziekzaal zo vlot, dat zijn zuster hem geërgerd nakeek.

Hij trok zich echter daar niets van aan, maar sloot de tussendeur zo zorgvuldig, dat het wel duidelijk genoeg was, dat zijn oude krijgershart niet toegankelijk was voor de bekoringen van de meest verheven muze.

De luisterenden waren in een grote kring rondom de vleugel gaan staan, die op een verhoging stond.

De heren hielden zich bescheiden op de achtergrond. En daar klonken de eerste tonen van de oude sonate van Vieuxtemps.

Lady Buxton zat helemaal vooraan en luisterde verheerlijkt naar het spel van de Fransman. Nu en dan kneep zij haar ogen dicht, als een poes die in het zonnetje zit. Zij vond dat die knappe Fransman met zijn slanke gestalte, die het Engels heel goed, maar met een alleraardigst accent sprak, prachtig viool speelde. En zij maakte het voornemen hem vooruit te helpen. Er barstte een luid applaus los toen de laatste tonen verklonken waren. De kunstenaar dankte blijkbaar zeer gestreeld met een buiging en legde zijn instrument in de kist, die hij echter niet sloot, want aantsoud zou hij nog meer spelen.

Maar er kwam niets meer die avond, tenminste geen vioolmuziek.

Want juist toen Lafontaine met de gastvrouw stond te praten, een beetje afgezonderd van de anderen, kwam er een bediende binnen, die even zoekend rondkeek, toen bescheiden naar zijn meesteres toeliep en op een meter afstand bleef staan, tot zij hem opmerkte en vroeg wat hij wilde.

Er was niemand die verstaan kon wat de man zei, maar sommigen meenden op te merken, dat Armand Lafontaine een snel onderdrukte beweging van schrik maakte en een ietsje bleker werd.

Het volgende ogenblik liep het drietal echter de deur uit en ineens hielden de gesprekken op en de gasten keken naar de gesloten deur.

M. Maycroft was opgestaan en sienterde met een jongeman, waar hij blijkbaar kennis mee had gemaakt, naar de kleine tafel, waarop de kist met de viool lag.

Hij nam het instrument uit zijn bed van fluweel en bekeek het met de blikken van een kenner. Hij keek door de \$-gaten, om te zien of hij de naam van de maker op het onderblad kon vinden en bekeek toen de mooie kist. Die was erg oud, rondom met koperen spijkertjes beslagen en was zeker niet voor dat instrument gemaakt, want het paste er niet helemaal in en moest door schijfjes kurk, tegen heen en weer schokken en beschadiging beschermd worden.

Tijdens dit onderzoek gingen de

wenkbrauwen van de bejaarde muzikkenner een heel eind de hoogte in en toen scheen hij in zichzelf na te denken. Hij glimlachte, floot zachtjes een paar maten uit de sonate en begon toen nogmaals de viool en de kist vol bewondering te bekijken.

Intussen begon men zich onder de gasten enigszins varbaasd af te vragen, wat het langdurig wegblijven van de heer Lafontaine en zijn gastvrouw te betekenen had.

De generaal verscheen op de drempel van de tussendeur en vroeg aan zijn nicht, hard genoeg om door de helft van de aanwezigen verstaan te worden:

— Waar is monsieur Strijkmans gebleven? Heeft hij al genoeg van z'n zagen?

— Maar oom, hoe kunt u zoiets toch zeggen, zei het meisje, klagend, met een diep verwijt in haar fletse ogen. Vindt u dan niet, dat hij prachtig speelt?

— Ik kan het niet beoordelen. Ik heb er gelukkig geen noot van gehoord, antwoordde de oude ijzervreter bars. Is hij weg?

— Nee, ik geloof, dat hij even is weggeroepen. Moeder is meegegaan. Ik begriep zelf ook niet goed wat er aan de hand is.

Plotseling ging de deur naar de gang open en Lady Buxton kwam binnen, bijna over haar eigen voeten struikelend, doodsbleek en enorm opgewonden.

Zij zocht dadelijk haar dochter en stormde naar haar toe.

Misschien dacht Lady Buxton dat zij fluisterde, maar zij was overal in de hele muziekzaal te horen, toen ze er met moeite uitbracht:

— O, lieve kind, het is niet te geloven, wat me daar is overkomen, wie denk je wel dat de violist was?

— Maar moeder, wat ben je vreselijk opgewonden, zei het meisje verschrikt. Het was immers Armand Lafontaine?

— Ja, dat hebben wij allemaal gedacht. Maar in werkelijkheid was het John Raffles, die verschrikkelijke man. Hij is net door de politie meegenomen.

Er ging onder de aanwezigen een kreet van verbazing op, maar de gene-

raal bleef volkomen kalm en haalde de schouders op, terwijl hij zijn zuster strak aankeek.

Maar plotseling werd hij bleek en zei schamper, half tussen zijn tanden:

— Je mededeling verwondert me

niets, Arabelle. Ik had al gemerkt, dat er iets aan de hand was, toen je hier de zaal binnen kwam stormen. Want het spijt mij, dat ik het je zeggen moet, maar je bent je halssnoer van parels kwijt!

HOOFDSTUK IV.

DE STRIID IS ONTBRAND

Het is wel heel moeilijk de opwinding te beschrijven, die zich bij deze woorden van de gasten meester maakte.

Wat de vrouw des huizes betreft, zij tastte even naar haar magere hals en toen haar vingers daar inderdaad niets anders vonden dan haar vel, gaf zij een rauwe kreet en maakte aanstalten om in zwijm te vallen, toen haar broer bruide:

— Nu geen grapjes, Arabelle. Met je ogen draaien en flauw vallen, daar krijg je je parels niet mee terug. Hebben ze die kerel dan niet gefouilleerd voor ze hem meenamen?

— Hoe kan ik dat weten? riep Lady Buxton, nu krijtwit en bevend van woede en schaamte. In ieder geval hebben ze mij niets gezegd.

— Dan moet hij het nog in zijn zak hebben en zullen ze het op het politiebureau wel vinden, meende de generaal. Ik moet zeggen, Arabelle, het is wat moois. John Raffles in ons huis... als violist! Dat je niet onmiddellijk begrepen hebt dat er aan die Fransman een luchtje zat.

— En hoe had ik dat moeten begrijpen? verweerde Lady Buxton zich op scherpe toon.

— Je had de nodige informaties moeten nemen.

— Waarom? Hij kwam met uitstekende introducties.

— Die zal hij dan wel gestolen of nagemaakt hebben, bulderde graaf Sey-

mour, die nu zelf bijna zijn woede niet meer meester was.

— Kon ik dat dan ruiken? riep Lady Buxton weer, huilend van woede.

— Er blijft u in ieder geval één troost, Lady Buxton, merkte Maycroft met een fijn lachje op. Ik heb mij wel eens laten vertellen, dat John Raffles het alleen op werkelijk zeer kostbare juwelen voorzien heeft.

— Ik vind dat nogal een vrij schrale troost, zei de generaal, terwijl hij Maycroft tamelijk bars aankeek. Maar wij staan hier maar te praten en er moet onmiddellijk getelefoneerd worden. De dames en heren zullen wel niet veel zin hebben om te blijven?

Er volgden wat verlegen lachjes en wat gemompel, maar inderdaad begonnen de gasten zich klaar te maken om afscheid te nemen, toen er een nieuwe consternatie ontstond, want de dochter van Lady Buxton, Miss Dorothy slaakte een harde gil, werd lijkleek en riep:

— Mijn diadeem is weg.

— Maar hoe is dat mogelijk? jammerde Lady Buxton. Dat kan toch niet in een volle zaal gebeurd zijn?

— Ik heb even met mijnheer Armand Lafontaine gesproken in de zijzaal, bekende Dorothy zachtjes en zij kreeg een kleur. Overigens, uw parels zijn u toch wel in een volle zaal afgenomen?

— Maar ik heb even met mijnheer Lafontaine gesproken in het blauwe boudeir, verklaarde de vrouw des hui-

zes, bijna bezwijmend van angst en schaamte.

En toen wierpen moeder en dochter elkaar een blik toe, misschien niet bepaald vriendelijk, maar die toch heel wat verklaarde.

De zaak bleek nog meer verrassingen in petto te hebben. Want de generaal kwam, vuurrood weer binnenstormen en riep:

— Ik heb net getelefoneerd. Ze hebben de kerel al op het politiebureau, maar er zijn beslist geen parels op hem gevonden.

— Oom, mijn diadeem is ook weg,ilde Dorothy.

— Maar voor de drommel, is het hier dan helemaal een gekkenhuis? bulderde graaf Seymour. Zijn jullie dan een stelletje kleine kinderen, die je alles laten afnemen. Je moet mij onder vier ogen maar eens vertellen, jongedame, hoe het mogelijk is, dat men een vrouw een diadeem afneemt, zonder dat zij daar iets van merkt. Nu kan ik jullie alleen maar zeggen, dat men absoluut geen kostbaarheden bij die Raffles heeft aangetroffen. En daar zitten we dan.

— Misschien heeft hij ze onderweg kunnen weggooien, opperde een van de gasten, een bleek en mager heertje, dat de zaak heel interessant scheen te vinden.

De generaal wierp hem een vernietigende blik toe en gromde:

— Zeker met geboeide handen en in een gesloten politieauto?

— Misschien wel ingeslikt? waagde het heertje nog eens, blijkbaar erg belust op zulke romantische gebeurtenissen.

— Mijnheer, zei de generaal ijskoud, ik heb wel eens gehoord, dat die John Raffles een hele pientere kerel is, maar ik geloof niet, dat hij een struisvogelmaag heeft en diamanten diademen eet.

— Dan staan we hier dus voor een raadsel, merkte Maycroft op, terwijl hij door de glazen van zijn goudomrande bril beurtelings de hoofdpersonen van deze tragicomedie opnam.

— Zo is het, mijnheer en ik ben bang dat dit nog niet alles is, verzekerde de generaal, met een gebaar van wanhoop.

En de volgende seconde bleek al dat de oude ijzervreter volkomen gelijk had. Een heldere stem, vlak bij de deur, zei:

— Het spijt mij, dat ik moet storen dames en heren. Lady Buxton, wilt u even inzage nemen van mijn aanstelling?

Iedereen keek verbaasd naar de deur. Daar stond een jonge, knappe vrouw, nog bijna een meisje, maar met een gezicht vol energie, die blijkbaar regelrecht van de straat kwam, want zij droeg een korte avondmantel en een elegant hoedje.

Het was Mabel Armstrong, de vrouwelijke detective.

De generaal, alle hoffelijkheid vergetend, viel onmiddellijk uit:

— Uw mannen zijn hier Raffles komen arresteren, juffrouw, dat vind ik uitstekend, maar het was beter geweest, als zij hem belet hadden, zich te ontdoen van de diamanten en de juwelen, die hij hier nog juist heeft kunnen stelen.

Mabel Armstrong kneep haar lippen op elkaar en zei stroef:

— Het is onmogelijk, dat hij er zich van ontdaan heeft, graaf Seymour. Ik geloof veel eerder, dat ik weet, waar die slimme vogel die gestolen dingen heeft gelaten. Hij wilde mij te graag zijn viool meenemen of in zijn hotel laten afgeven. Waar is de viool?

— Die heb ik hem weer in de kist zien leggen, riep Lady Buxton opgewonden. Dat was net voor hij werd weggeroepen. Een heel ouderwetse kist van bruin leer, met koperen spijkertjes beslagen.

Opgewonden zei Mabel:

— Waar is die kist?

— Op het tafeltje naast de vleugel, riep Dorothy uit en ze liep er snel naar toe, wraakzuchtig en helemaal vergetend, hoe knap en aardig zij de Franse kunstenaar had gevonden.

Maar halverwege stond ze plotseling stil en schreeuwde:

— De vioolkist is weg.

Algemene opschudding. Kreten van engeloof, verbazing en schrik en boven alles uit de dreunende stem van de generaal, die donderde:

— Kalmte. Die kist kan niet weg zijn. Ik heb haar zelf zien staan, tien minuten geleden, toen ik binnenkwam.

— Kan misschien een van de bedienden, opperde mijnheer Maycroft, die de zaak heel interessant scheen te vinden.

Mabel was verbleekt, maar zij bleef kalm en riep:

— Ik verzoek u, Lady Buxton, de bedienden onmiddellijk te ondervragen. U hebt toch geen hulppersoneel in huis gehad?

— Dat is bij mij zo goed als nooit nodig, juffrouw, antwoordde mylady trots.

Zij belde en een ogenblik later kwamen de drie bedienden en het kamermeisje, die die avond de gasten bediend hadden, binnen.

Nee, niemand had de kist aangehaakt. Een van hun verklaarde, dat hij de kist voor mijnheer Lafontaine naar boven had willen dragen, maar hij had dat echter met grote beslistheid geweigerd. Hij had zelf nog gezegd, dat niemand zijn viool mocht aanraken.

Mabel had zwiingend toegeluisterd, met een diepe rimpel tussen haar wenkbrauwen. Nu vroeg zij aan de vrouw des huizes:

— Kwam Raffles, ik wil zeggen, kwam mijnheer Armand Lafontaine, alleen?

— Helemaal alleen.

— Hebt u nog iemand anders in zijn gezelschap gezien?

— Voor zover ik weet niet.

— Kende hij misschien een van de gasten?

— Niemand. Hier was hij volkomen vreemd.

— Heeft soms een van de dames of heren iets van de raadselachtige verdwijning van die vioolkist gezien? vroeg de detective weer, terwijl ze scherp de kring rondkeek.

Er volgde geen antwoord.

— Maar waarom bent u zo gesteld op die kist? vroeg de generaal, die steeds driftiger werd en dus ook roder in zijn gezicht.

— Omdat ik er bijna zeker van ben, graaf, dat die slimme vogel in een ge-

heim vakje van zijn kist de gestolen sieraden had verborgen.

Overal klonken uitroepen van verwondering, maar de detective ging met stemverheffing verder:

— Het kan niet anders, of de man moet een medeplichtige hier in huis hebben gehad en dat zullen wij gauw genoeg weten. Zijn al uw gasten nog aanwezig, Lady Buxton?

De bestolen dame keek vlug rond, en antwoordde toen:

— Dat kan ik onmogelijk zo vlug na gaan.

— Niemand verlangt dat u het vlug zult doen, mylady, antwoordde Mabel met vaste stem. Integendeel, ik moet u dringend verzoeken, zo nauwkeurig mogelijk na te gaan, wie van uw gasten vertrokken is, nadat die man weggebracht is. En ik zal de dames en heren dringend moeten verzoeken, om deze zaal niet te verlaten, voor ik er toestemming voor geef. Een stap in de richting van de deur zou in uw nadeel kunnen worden uitgelegd.

Een ijzige stilte volgde op deze weinig goeds voorspellende woorden.

Sommige gasten waren boos, anderen lachten een beetje gedwongen, een paar haalden spottend de schouders op.

— Nu, Lady Buxton, wees zo goed en probeer na te gaan, wie er vertrokken zijn. Uw dochter zal u daarbij wel willen helpen.

Zoals gezegd, waren er ongeveer vijftig gasten en het was dus niet erg moeilijk, te voldoen aan het verzoek van de detective.

— Voor zover wij kunnen pagaan, missen wij alleen gravin Chalmondeley en een heer, die mama vanavond pas voor de eerste maal zag. Zij weet zijn naam niet eens, maar hij was een vriend van mijnheer Maycroft. Hij is tenminste gelijk met hem gekomen.

— Wie is mijnheer Maycroft? vroeg Mabel, de gasten snel opnemend.

— Hier! antwoordde de rustige stem van de deftige heer met zijn goudgerande bril.

Mabel liep direkt naar hem toe en nam hem scherp op.

Het leek alsof ze zich iets herinnerde,

daarna wreef zij met haar hand over het voorhoofd en keek mijnheer Maycroft opnieuw scherp aan.

— Hoe is de naam van uw vriend, die vertrokken is?

— Jerry Armadale, juffrouw, antwoordde de gevraagde rustig.

— Hebt u hem weg zien gaan?

— Nee.

— Heeft uw vriend u gezegd, dat hij wegging?

— Dat wel.

— Zei hij u waar hij heen zou gaan?

— Ook dat. Hij zei, dat hij naar huis ging, want het spel van mijnheer Lafontaine was hem niet meegevallen, mij trouwens ook niet. Voor de goede orde moet ik u wel zeggen, dat Armadale minder een vriend van mij is, dan een kennis.

— Waar woont hij?

— Het spijt mij, maar dat weet ik werkelijk niet, antwoordde Maycroft.

Mabel speelde met haar ketting en bleef hem aankijken. Het was duidelijk, dat haar gedachten razendsnel gingen en ook, dat zij met iets raadselachtigs bezig was, waarvoor zij geen oplossing wist.

Eindelijk vroeg ze:

— U zoudt er natuurlijk niets op tegen hebben, mijnheer Maycroft, om die verklaring voor de politie te herhalen?

— Niet het minste. Tenminste wanneer 't snel kan gebeuren, want ik was van plan, morgenchtend met de eerste boot naar Calais te vertrekken, om vandaar verder naar Parijs te reizen.

— Dan zou ik er prijs op stellen, mijnheer, als u direkt even met mij mee wilt gaan naar mijn bureau. Uw verklaringen kunnen van groot nut zijn.

Maycroft boog hoffelijk en zei:

— Ik ben geheel tot uw dienst, Miss.

Mabel draaide zich om, liep snel naar Lady Buxton toe, trok haar wat terzijde en begon haar fluisterend te ondervragen:

— Wie is die Mijnheer Maycroft?

— Wel, een goede vriend van mijn broer.

— Een ogenblikje, generaal, is het waar, dat Maycroft een goede vriend van u is?

De detective had deze vraag gesteld aan graaf Seymour, die juist met een knorrig gezicht voorbij liep en antwoordde:

— Een goede vriend? Ik ken hem nauwelijks. Hij moet echter een goede vriend van mijn zuster zijn.

— Geen sprake van, riep Lady Buxton verontwaardigd uit. Ik zie hem vanavond voor het eerst. Jij hebt hem aan mij voorgesteld.

— Waar hebt u hem leren kennen, graaf? vroeg Mabel weer.

— Op mijn club. Een week of wat geleden. Hij kwam uit Parijs en maakte een heel gunstige indruk.

— Maar hoe kwam hij hier? Had u geen invitatiekaarten rondgestuurd?

— Welnee, dat doe ik nooit bij zulke intieme avondjes. Alle vrienden en kennissen mogen komen.

— Dat kan soms heel gevaarlijk zijn, mylady, zei Mabel ernstig. Het is vreemd maar ik kan mij onmogelijk aan de indruk onttrekken, dat ik die mijnheer Maycroft al eens eerder heb gezien. En nog niet eens zo heel lang geleden. Weet u soms waar hij woont?

— Ik weet er niets van.

— En u generaal?

— Geen flauw idee. Maar ik meen, dat hij zijn intrek heeft genomen in een hotel. Waarom vraagt u dat toch allemaal?

— Omdat ik verplicht ben alle sporen na te gaan, die kunnen leiden tot de ontdekking van uw gestolen juwelen. De vioolkist is weg en wij hoeven er hier in huis zeker niet naar te zoeken. Die is natuurlijk allang het huis uit en moet tersluiks zijn meegenomen door een van de gasten, in de verwarring na de ontdekking van de diefstal. Nu is die Armadale blijkbaar de enige geweest, die op dat ogenblik is vertrokken en het spreekt dus van zelf, dat ik hem graag terug zou willen vinden. Heeft hij nog afscheid van u genomen?

— Nee, dat weet ik heel zeker.

— Heeft u hem nog met Maycroft zien praten?

— Meermalen.

— Hoe zag hij eruit?

— Jong nog, elegant gekleed, een

sportieve figuur.

— Geloof u, dat hier iemand binnen kan zijn gekomen, zonder dat u en of een van de bedienden het merkte?

— Dat lijkt mij onmogelijk. Een van de bedienden moet altijd bij de gangdeur staan en letten op de mensen die binnenkomen. Dat is zo de gewoonte.

— Maar als het zo is, dan moet de man, die met de vioolkist verdween, hem toch voorbij zijn gelopen, riep Mabel uit.

— Of hij moet door de deur vlak bij de vleugel geglipt zijn, gromde de generaal. U ziet wel, dat de afstand tussen de tafel, waarop de kist stond en die deur vrij kort is.

— Waar komt die deur op uit?

— In een klein vertrek, bestemd voor Lady Buxton. Ik heb dat in orde laten maken, zodat zij er wat kunnen uitrusten, of hun instrumenten stemmen.

— Natuurlijk is er nog een tweede deur in dat kamertje?

— Ja, die komt uit op de gang, vlak bij de zijtrap.

— Men kan die dus bereiken, zonder dat de bediende bij de deur er iets van merkt, merkte Mabel op en het was alsof zij een zucht slaakte. Nu, dat zal een moeilijk geval worden. Het is, volgens mij duidelijk, dat de dief van de vioolkist twee dingen volkomen zeker wist. Ten eerste, dat in die kist iets heel kostbaars zat en dat kan de viool niet geweest zijn, want ik heb mij laten vertellen, dat die echt niet zoveel waard was en op de tweede plaats, hoe het huis op deze verdieping was ingericht. Is die mijnheer Armadale in de loop van de avond buiten deze zaal geweest?

— Ik geloof een paar keer, antwoordde Lady Buxton.

Mabel dacht een ogenblik ingespannen na en plotseling vroeg zij:

— Heeft iemand van u misschien ook opgemerkt of mijnheer Maycroft, of Armadale zich nog met die kist heeft bezig gehouden?

Lady Buxton noch de generaal gaven antwoord, maar op dat ogenblik kwam

Dorothy aanlopen, die opgewonden antwoordde:

— Ja, ik herinner mij heel goed, dat die twee over de viool heengebukt stonden, kort nadat u met die man de zaal uit was. Ik dacht nog bij mijzelf: Die mijnheer Maycroft schijnt verstand van instrumenten te hebben, want hij bekeek die viool aandachtig van alle kanten en toen ook de kist, een heel mooi, ouderwets ding.

Weer gloeide er iets in de ogen van Mabel, maar haar stem was heel rustig toen zij zei:

— Aan die inlichtingen heb ik voorlopig wel genoeg. Ik dank u. Ik zal u niet langer lastig vallen. De dames en heren kunnen wat mij betreft, nu wel vertrekken, maar mijnheer Maycroft gaat met mij mee.

Zij had zich snel omgedraaid, stapte naar Maycroft toe, die doodkalm in een gemakkelijke stoel zat, zich blijkbaar niet bewust, wat er over hem besproken werd en zei met haar liefste lachje:

— Mag ik nu even beslag leggen op uw tijd, mijnheer Maycroft?

— Ik ben geheel tot uw dienst, miss, antwoordde deze, terwijl hij opstond.

Hij nam met een paar uitgezochte woorden hoffelijk afscheid van zijn gastvrouw, boog voor de generaal, toen voor de rest van het gezelschap en liep naast Mabel de grote trap af.

Hij liet zich in de vestibule zijn overjas en hoed geven, maar toen de detective de voordeur opendeed, scheen hij heel even te aarzelen.

Een zestal stoere agenten stonden daar op post en een grote politieauto stond vlak voor de deur te wachten.

— Mijn hemel, een heel escorte, riep mijnheer Maycroft uit. Gaan die allemaal mee?

— Als u er tenminste geen bezwaren tegen hebt?

— Dat nu niet. Maar vindt u het wel nodig?

De detective keek hem even strak aan en antwoordde toen:

— Je kan nooit weten!

HOOFDSTUK V.

HET GEHEIM VAN DE VIOLKIST

De rit duurde niet lang, want het politiebureau lag nauwelijks een paar honderd meter van het prachtige, oude herenhuis, waar het geheimzinnige geval van de juwelenroof en de raadselachtige verdwijning van de violkist zich had afgespeeld.

De heer Maycroft zat in de gepantserde auto, in gezelschap van de zes agenten en de vrouwelijke detective en al een paar keer had hij de opmerking gemaakt, dat hij de hele gang van zaken nogal wonderlijk vond, maar niemand had acht geslagen op zijn woorden.

Er was totaal niets gezegd, toen de auto stil hield op de helder verlichte binnenplaats van een bureau van politie, het hoofdbureau van die wijk.

Het leek wel of de agenten hun instructies hadden gekregen, want onmiddellijk toen zij uitgestapt waren, werd de heer Maycroft omringd door wat hij zijn escorte had genoemd.

Er kwam onmiddellijk een brigadier aanlopen en Mabel vroeg hem zachtjes:

— Heeft hij al bekend?

— Nee, miss Armstrong. Hij lacht ons uit en hij zegt, dat we niet goed snik zijn. Hij zegt, dat hij wel gehoord heeft van Raffles en er heel wat voor over zou hebben, om Raffles te zijn, maar dat hij het nu eenmaal niet is.

Mabel keek met half gesloten ogen een ogenblik peinzend voor zich uit, daarna naar de heer Maycroft en gaf toen op zeer zachte toon een paar in-

structies. Zij besloot:

— Ik moet de arrestant onmiddellijk spreken. Misschien maakt dat de zaak wat duidelijker. Op het ogenblik heb ik het gevoel, alsof er een wekker in mijn hoofd afloopt. Breng hem naar de kamer van de inspecteur. En de heer Maycroft zal wel zo goed zijn, ons daarheen te volgen?

— Veronderstel eens, Miss Armstrong, dat ik zei, dat ik er geen zin in had? opperde de heer Maycroft met een beminnelijke glimlach.

— Het spijt mij, mijnheer, maar dan zou ik helaas genoodzaakt zijn, dwang te gebruiken, zei Mabel, niet minder beminnelijk.

— Wat u daar zegt, miss, heeft een nogal dreigende klank, zei de heer Maycroft met een lachje. Ik moet eerlijk bekennen, dat ik niet helemaal snap, wat ik met de zaak te maken kan hebben.

— Dat is ook echt niet nodig, als ik het maar snap, zei Mabel koeltjes.

Onder het spreken was het hele troepje het hoofdgebouw binnen gelopen, aan de kant van de binnenplaats.

De heer Maycroft had allang opgemerkt dat hij om zo te zeggen omsingeld was en dat hem maar weinig kans over bleef.

Hij haalde zijn schouders op en ging rustig mee, maar met een verveeld gezicht, als van iemand, die zich nutteloos bereefd ziet van zijn kostbare tijd.

Hij werd naar een ruime kamer gebracht, waar een inspecteur achter een schrijfbureau zat, in gezelschap van een schrijver en nog een rechercheur, die net uit de straatdienst terug was en nu rapport uitbracht.

Twee van de zes agenten gingen vlakbij de heer Maycroft zitten en de overigen verlieten de kamer.

Mabel Armstrong, na even zachtjes met de inspecteur gesproken te hebben, ging zo zitten, dat zij de heer Maycroft goed in het oog kon houden.

De inspecteur begon onmiddellijk:

— Wij zijn hier al op de hoogte van de zaak, mijnheer. Ik ben genoodzaakt, u te verzoeken, mij zonder omwegen te antwoorden op de vragen, die ik u zal moeten stellen.

— En ik zal, als goed burger, wel genoodzaakt zijn, op die vragen te antwoorden, mijnheer.

De inspecteur haalde even zijn schouder op en begon.

— Hoe kwam u ertoe, naar het muziekavondje van Lady Buxton te gaan?

— Wel, ik had gehoord, dat daar een veelbelovend violist zou optreden, die de eer genoot, door my lady te worden beschermd.

— Men heeft mij verteld, dat u en nog een zekere heer Armadale, die op het moment onvindbaar is, de kist en de viool hebben bekeken, kort nadat Armand Lafontaine het vertrek uit was gegaan, omdat een van mijn brigadiers hem wilde spreken. Is dat zo?

— Inderdaad. Ik heb altijd veel belangstelling gehad in oude violen. Dit was wel geen Stradivarius en ook geen Amati, maar het was toch een heel goed instrument, in ieder geval van Italiaans maaksel. De kist was wel heel mooi.

— Hebt u niets bijzonders aan die kist opgemerkt?

— Niets bijzonders.

De inspecteur keek de heer Maycroft strak aan en wilde weer iets vragen, toen Mabel snel opsprong en riep:

— Een ogenblikje, chef. Mijnheer Maycroft, draagt u al lang een bril?

— Nog niet zo erg lang. Ik heb s'avonds een beetje last van mijn ogen.

— Wilt u mij die bril eens even geven?

De heer Maycroft trok zijn wenkbrauwen hoog op, maar hij zette de bril af en gaf hem zwiiggend aan Mabel die even door de glazen keek en toen langzaam opmerkte, terwijl zij hem scherp aankeek:

— Ik ben bang dat deze bril u wel bijzonder weinig zal helpen, geachte heer. De glazen zijn van gewoon vensterglas en zijn praktisch niet geslepen.

— De glazen beschermen mijn ogen tegen het stof.

— Ook binnenshuis? Nogal overdreven, als u het mij vraagt. Chef, ik ben klaar. Hier is uw bril, mijnheer Maycroft of hoe u ook heet.

Op dit ogenblik ging de deur open en twee agenten brachten Armand Lafontaine binnen, die er nogal opgewonden uitzag.

Hij was niet geboeid en hij keek nijdig rond als een beest, dat voor het eerst in een kooi is opgesloten.

Hij werd tot vlak voor de inspecteur geleid terwijl de heer Maycroft wat opzij moest gaan en de politiemans begon dadelijk, na hem onderzoekend te hebben aangekeken:

— Uw naam, mijnheer?

— Waarvoor toch al die onzin? Ik heet Armand Lafontaine. Mijn papieren hebben zij mij net afgenomen en daarin kunt u alles lezen. Ik wens vrijgelaten te worden om mijn kostbare viool, een echte Amati, op te gaan zoeken.

Bijna iedereen keek verwonderd op, zelfs de agenten, die niet zo veel verstand hadden van snaarinstrumenten en Mabel zei onmiddellijk:

— Hoe zit dat nu? Deze heer hier zegt, dat hij verstand heeft van violen en dat uw instrument wel goed, maar geen Amati was.

Lafontaine wierp Maycroft een nijdige blik toe.

— Mijnheer is waarschijnlijk een leek en zijn oordeel heeft echt weinig waarde.

— Mijn verontschuldiging, mijnheer Lafontaine, maar uw viool was hoogstens dertig pond waard en geen penny meer. Stradivarius, zowel als A-

mati en dat andere vioolbouwende genie, Guarnerius zetten steeds en zonder dit ooit te vergeten hun merkteken of hun volle naam aan de binnenkant van hun violen, voordat de verschillende onderdelen aan elkaar werden gelijmd. En ik heb de naam Amati niet kunnen vinden.

Het bleef even stil en toen zei Mabel met een veelbetekenend lachje:

— Het is toch wel heel wonderlijk. Deze heer is dus een violist, die zelf niet eens weet, welke soort viool hij bespeelt.

— Amati of niet, ik wil mijn instrument en mijn kist terug hebben, riep Lafontaine. Zij zijn van mij en ik wil ze terug. Ik eis ze op.

De inspecteur keek hem even nijdig aan, leunde toen voorover en zei met nadruk:

— Als ik u was, mijnheer, zou ik die hoge toon laten varen. En ik zou maar beginnen met je ware naam te vertellen. Jij bent John Raffles.

Er kwam zo'n onnozele uitdrukking op het gezicht van de kunstenaar, dat een paar agenten begonnen te grinniken.

— Wat is dat nu weer voor onzin? stotterde Lafontaine.

Mabel Armstrong, die de beide mannen om beurten scherp had opgenomen en geen ogenblik haar aandacht had laten verslappen, stond nu op en ging vlak voor Lafontaine staan. Tot grote verwondering van bijna alle aanwezigen, op één na waarschijnlijk, ging zij dicht tegen hem aan staan en legde haar hoofd tegen zijn schouder.

Zij scheen het zelf heel gewoon te vinden en haar gezicht stond strak, toen zij weer terug liep en op vaste toon zei:

— Deze man is John Raffles niet. Ik twijfelde er al aan, toen ik hem zag binnen komen, maar nu weet ik het zeker. Raffles is groter. Zo groot ongeveer als de heer Maycroft.

Lafontaine haalde zijn schouders op en bromde iets in zichzelf en Mabel kwam weer voor hem staan en vroeg:

— U hebt het aan u zelf te wijten, dat men u voor Raffles heeft aange-

zien. Wat deed u vanavond in zijn huis in de Victoriastreet?

Voor het eerst raakte Lafontaine van zijn stuk. Hij werd grauw, keek verwilderd rond en stamelde:

— Dat moet een vergissing zijn. Ik weet beslist niet waar het huis van Raffles is.

— En nu heb ik genoeg van die uitvluchten, riep de inspecteur met donderende stem. Onze beste speurders hebben je daar naar buiten zien komen, man, met je vioolkist en ze hebben je tot aan het huis van Lady Buxton gevolgd. Ontkennen zou je zaak alleen nog maar erger kunnen maken.

Lafontaine beet zich op de lippen en scheen toen een besluit te nemen.

— Het is waar, dat ik daar geweest ben, bromde hij. Ik was er, in opdracht van een ander en om de politie te helpen, anders nergens om.

Mabel begon de zaak te begrijpen en zij zei haastig:

— Was die opdrachtgever 'n vrouw? Was het misschien Zwarte Anna?

Lafontaine gaf geen antwoord, maar keek schichtig rond.

De inspecteur en de detective wierpen elkaar een veelzeggende blik toe.

Mabel vroeg opnieuw:

— Hoe ben je in zijn huis gekomen? Niemand heeft je er binnen zien gaan.

— Door het huis erboven. Ik had een gat gemaakt in een van de plafonds.

— Waarom? Wat had je te maken in het huis van John Raffles?

— Zwarte Anna had mij gezegd, dat ik er naar geheime bergplaatsen moest zoeken. Zij zei, dat Raffles daar zijn vermommingen bewaarde en misschien ook wel kostbare papieren. Ik heb er een hele middag en een stuk van de avond aan besteed, zonder iets te vinden en toen ben ik maar weggegaan, omdat het tijd werd voor de soiree bij Lady Buxton. Dat is alles.

— Je doet net alsof het niets is, man, maar het is juist heel ernstig, zei de inspecteur streng. Het is waar dat Zwarte Anna ons op het spoor van Raffles heeft gebracht en daar zijn wij haar zeer erkentelijk voor, maar zij had niet het recht, op eigen houtje een

handlanger en nog wel op zo'n manier het huis van die man binnen te laten dringen. Dat was de taak van de politie geweest. Maar in ieder geval zijn we al iets verder. Je zult wel begrijpen, vriend, dat goede kennissen van een vrouw als Zwarte Anna bij ons niet bepaald in een goed blaadje staan. Wij hebben niet zo erg veel tijd te verliezen. Kort en goed, waar heb je de diamanten gelaten, die je Miss Dorothy hebt afgepakt en het snoer parels van haar moeder?

— Ik weet van niets. Het is allemaal nonsens, schreeuwde Lafontaine. Bewijs maar eens, dat ik de dief was.

— Het kan niemand anders geweest zijn, want je hebt in een andere kamer met moeder en dochter gesproken, riep de inspecteur.

— Maar ik kan toch mijn kist niet zelf hebben weggemoffeld, schreeuwde Lafontaine, woedend. Ik heb er om gevraagd, maar ik kreeg hem niet.

— Wij vermoeden, Lafontaine, dat je een medeplichtige hebt gehad en dat is deze man hier.

En de inspecteur wees met uitgestrekte vinger op de heer Maycroft.

Hij wilde nog iets zeggen, maar Mabel stak de hand omhoog en zei rustig:

— Ik geloof niet, dat het zo is, chef. Deze mensen kennen elkaar niet. En ik zal u zeggen waarom dat niet kan. De heer Maycroft is John Raffles en hij heeft met een helper de soiree bezocht, om juwelen te roven in het huis van de Buxtons. Hij zal wel een geheim vak in de kist ontdekt hebben en toen heeft hij dadelijk, doortastend en slim, zijn plan gewijzigd en zijn helper opdracht gegeven, de kist met haar kostbare inhoud het huis uit te brengen.

Het bleef stil na die woorden, ieder-

een keek naar Maycroft, die glimlachte en hij was de eerste die sprak:

— U zegt dat nu zo heel ernstig, juffrouw Armstrong, maar zulke dingen moet men toch kunnen bewijzen.

— Wel, dat zal gebeuren, riep de detective met stemverheffing. Zij was in een paar stappen bij Maycroft en deed bij hem precies hetzelfde als wat zij juist bij Lafontaine had gedaan: zij leunde even tegen hem aan, legde haar hoofd tegen zijn schouder en tenslotte keek zij hem aandachtig aan en vroeg plotseling:

— Zoudt u het erg vinden, als ik eens hard aan die witte bakkebaarden trok?

Zij stak de hand al naar de keurige bakkebaardjes uit, vastbesloten zekerheid te krijgen, toen de deur naar de gang open ging en een agent binnen kwam, die een langwerpige voorwerp onder de arm droeg.

— Mijn viool, schreeuwde Lafontaine verblekend.

De agent zette de kist op de tafel voor zijn chef, deze maakte de beide knippen los en sloeg het deksel open.

Hij haalde de viool voorzichtig van haar plaats en zijn vingers gingen snel langs de wanden van de kist en tenslotte klapte hij het met groen laken beklede bergplaatsje open, waar hars, snaren en een paar schroeven in bewaard worden.

Zijn vinger drukte op de bodem, die meegaf en toen hij weer drukte, klapte ook die bodem open.

En iedereen keek met grote spanning toe, want de inspecteur haalde langzaam en als een goochelaar, die een toer verricht, het prachtige, beroemde parelsnoer van Lady Buxton te voorschijn.

HOOFDSTUK VI.

RAFFLES ONTPOPT ZICH

Op dat moment waren er een tiental personen in het vertrek, want de agenten, die Lafontaine hadden binnen gebracht, waren gebleven. Toch was het zo stil, dat men een speld kon horen vallen. De parels ritselden zachtjes toen de inspecteur het snoer heel voorzichtig weer in het geheime hokje terug liet glijden.

— Dat is dat, zei hij lakoniek. Het zal Lady Buxton plezier doen, dat haar juwelen weer terecht zijn. Maar er is nog een kant aan de kwestie. Mijnheer Lafontaine, wilt u mij eens vertellen en nu zonder uitvluchten, hoe de juwelen in uw vioolkist komen?

— Dat weet ik niet, antwoordde de violist nijdig.

— Kom op, je moet ze er toch zelf ingedaan hebben, riep Mabel boos.

— Dat kan iemand anders toch wel gedaan hebben, nadat ik uit de muziekzaal werd weggeroepen.

— Praatjes. Want toen waren de juwelen al gestolen. Je zwijgt? Nu, misschien zal de nacht in de cel je tong wel lossen maken. Brengt hem maar weg, mannen, want er is nog meer te doen. Wacht nog even. Ken je deze heer, Lafontaine?

De violist wierp Maycroft een blik vol haat toe en antwoordde toen:

— Ik ken hem niet, ik heb hem nooit eerder gezien, maar als hij werkelijk Jehu Raffles is, dan ligt er nog iets voor hem in het vet.

En met deze uitdrukking verliet Lafontaine het vertrek, geëscorteerd door twee potige agenten.

Zodra de deur weer dicht was, leunde de inspecteur achterover in zijn stoel als iemand die zich voorbereidt op een langdurig vraaggesprek en begon:

— Dat is een lelijke tegenvaller voor u, mijnheer Dinges zullen wij voorlopig maar zeggen. Agent, hoe kom je aan die kist?

— Daar is een hele geschiedenis aan verbonden, chef. Mijn bureau ligt dicht bij de Victoria Street; we hadden juist telegrafisch bericht gekregen van de zaak bij Lady Buxton, met een beschrijving van de juwelen en van de kist, toen ik de straatdienst in moest. Niet ver van de Crabtree Street stond ik even te praten met de collega, die ik ging aflossen, toen er uit die straat met een flinke vaart een bus kwam aanrijden op weg naar de remise. Tegelijk kwam er uit de Victoriastreet een auto, die nogal hard reed. Een aanrijding was onvermijdelijk en gebeurde bijna vlak voor onze neus en de auto werd gemeen toegetakeld. Maar de vent, die hem bestuurde, sprong er heelhuids uit, trok iets uit het wrak en wilde er mee verdwijnen, toen ik nog net op tijd de vioolkist herkende. Ik hield de man aan en vroeg zijn naam. Hij zei, dat hij Armadale heette. Ik wilde weten hoe hij aan de vioolkist kwam en ik vroeg hem even mee naar het bureau

te gaan.

— Dus daar zit hij nu? vroeg de inspecteur levendig.

— Pardon, chef, daar zit hij niet.

— Waar is die man dan gebleven?

— Dat weet ik niet, want hij nam de benen, antwoordde de agent lakoniek. Wij wilden hem nog achtervolgen en mijn collega heeft zelfs nog geschoten, maar die vent rende als een haas weg.

De inspecteur trommelde ongeduldig op het blad van zijn bureau, maar Mabel Armstrong, die de heer Maycroft scherp in de gaten had gehouden, zei nu:

— Het schijnt u veel plezier te doen, dat uw medeplichtige is ontsnapt?

— Het doet mij inderdaad veel genoegen, dat de heer Armadale ontkomen is, antwoordde de ander droogjes. Maar ik begrijp niet, waarom u het woord medeplichtige gebruikt.

— Zullen wij nu maar liever eindelijk eens ophouden met dat verstoppertje spelen? Ontkennen helpt toch niet meer. Men heeft u beiden bij de kist gezien, de kist is verdwenen, tegelijk met uw vriend, men heeft uw vriend en de kist samen teruggevonden, uw vriend is op de loop gegaan en in de kist zitten de gestolen juwelen. Druk ik mij duidelijk uit?

— Dat laat niets te wensen over, antwoordde de heer met de witte bakkebaarden. Maar ik kan het toch niet helpen, dat ik toevallig even met hem gepraat heb en die viool heb bekeken?

— Dan is er echt niets aan te doen, dan zullen we ook jou moeten vasthouden, Raffles, want als je het goedvindt, zal ik je voorlopig zo maar noemen! zei Mabel kort.

— Waaruit concludeert u dat ik John Raffles ben? vroeg Maycroft weer.

— Uit verschillende dingen. Je bent precies even groot als de man, die samen met mij in het betonnen hok zat, een paar dagen geleden, je hebt precies dezelfde kleur, je draagt een bril, die geen bril is, je bakkebaarden zijn ongetwijfeld nagemaakt, want je durft er niet aan laten trekken en als klap op de vuurpijl hebben juwelen van deze

waarde altijd een zeer grote aantrekkingskracht voor je gehad. Het spijt me echt, dat ze deze keer je neus voorbij zullen gaan.

— Denkt u dat?

— Aha, daar herken ik je aan. Als er nog iets nodig was om mij te overtuigen, dan is dat het. Het is echt iets voor Raffles, de politie te tarten. Groot-spraak. Bluf. Nu, we zullen wel eens zien, wie ditmaal aan het laatste einde trekt. Luistert eens, agenten: Ik ben detective, maar ik ben maar een vrouw. Dit is geen werkje voor mij, maar laat een van jullie eens flink aan die witte bakkebaarden trekken. Het zal een beetje pijn doen, Raffles, tenminste als het echt is, maar dat moet je er toch voor over hebben, om je onschuld te kunnen bewijzen. Want werkelijk, aan een wiharige Raffles kan ik zelf niet geloven.

Een van de stevigste agenten liep al naar Maycroft toe, maar deze deed een stap achteruit en zei koeltjes:

— Blijf waar je bent, kerel. Ik zou niet kunnen toestaan, dat je mij aanraakte en ik zou je echt moeten neerslaan.

Hij bracht beide handen naar zijn wangen en niet zonder moeite trok hij het dunne vlies, waarop de haren van twee valse bakkebaarden kunstig waren ingeplant, aan de kanten los.

Toen zette hij de pruik af en men zag zwart, glanzend haar te voorschijn komen, dat slechts aan de slapen een beetje begon te grijzen.

— Geef je toe, dat je Raffles bent?

— Ik ben John Raffles, klonk het antwoord.

— En geef je de strijd op?

— Ik geef nooit een strijd op, Miss Mabel.

— Je denkt toch niet, dat we je vrij zullen laten? riep het meisje verbaasd uit.

— Ik ben toch bang dat u dat wel zult moeten doen, want u hebt geen enkel bewijs tegen mij, behalve dan, dat ik onder een vals voorwendsel in het huis van Lady Buxton ben gekomen. Maar van een plan om haar juwelen te stelen is niets gebleken. Trouwens, een ander is mij toch voor ge-

weest.

— Je gelooft dus, dat Lafontaine ze gestolen heeft? vroeg Mabel vol interesse.

— Ik geloof het niet alleen, ik weet het zeker. Zij zaten al in zijn vioolkist, toen ik die met mijn vriend Armadale bekeek.

— Als dat zo is, waarom heb je dat dan niet onmiddellijk tegen Miss Dorothy gezegd?

— Omdat ik mij daar echt niet toe geroepen voelde.

— Omdat je de juwelen zelf wilde hebben, Raffles, zeg het nu maar liever direkt, drong Mabel aan, zacht gestemd door haar overwinning op die geduchte vijand van de maatschappij, die zij nu eindelijk door haar schrandereheid klein had weten te krijgen.

— U zult het toch moeten bewijzen, Miss, antwoordde Raffles schouderophalend.

— Dat zullen wij, zodra wij die Armadale hebben, riep de inspecteur nijdig uit.

— Maar die krijgt u niet, zei Raffles glimlachend. Ik zal vannacht wel hier moeten blijven?

— Dacht je soms, dat we je naar het Carlton Hotel zouden brengen? vroeg de inspecteur grof. We zijn veel te blij, dat we je hebben, man. Ik wil je wel vertellen, dat ik de hoop allang had opgegeven, je nog eens in levende lijve te zien. Miss Mabel, mijn complimenten. Ik geloof, dat deze overwinning u geen windeieren zal leggen.

Het meisje kreeg een kleur, werd bleek en zei met afgewend hoofd:

— Ik heb alleen maar mijn plicht gedaan. Dat zal John Raffles zelf ook wel begrijpen.

— Goeie hemel, ik geloof dat u u zelf verontschuldigt, riep de inspecteur verbaasd uit.

— Gedeeltelijk doe ik dat ook, chef, zei het meisje zacht. Ik kan niet vergeten, dat ik hier niet geweest zou zijn als hij er niet geweest was. En, wat de prijs betreft, die op zijn aanhouding is gesteld, die zou ik voor niets ter wereld willen aannemen.

Er kwam iets van bewondering, ja,

bijna ontzag in de ogen van Raffles, waarmee hij het dappere meisje aankeek.

Hij zei met zijn diepe en toch zo heldere stem:

— Mijn mening zal u wel niet van veel belang zijn, Miss Mabel, maar ik bewonder u.

Maar ik kan het denkbeeld werkelijk niet verdragen, dat al mijn moeite voor niets zou zijn geweest en mylady Buxton, die zo enorm rijk is, die prachtige juwelen in die kist weer zou terugkrijgen.

De inspecteur, die tamelijk ongeduldig had geluisterd, mengde zich nu weer in het gesprek en zei schamper:

— Je zult je toch met dat denkbeeld vertrouwd moeten maken, Raffles. Kom op, nu geen praatjes meer, je weet drommels goed, dat voor jou het scherm voor de laatste keer gevallen is. Wij zullen maanden en misschien wel jaren nodig hebben, om je schuldenlijst op te maken, maar geduld overwint alles.

— Dat heb ik vaker horen zeggen, spotte Raffles. Maar het gaat niet altijd op, want het zal niet alleen voldoende zijn, mijn zondenregister samen te stellen, die zonden zullen ook bewezen moeten worden.

— Wij zullen ons best doen, beloofde de inspecteur sarcastisch.

— Wat deze laatste zaak betreft, ging Raffles verder, met een verlangende blik naar de oude vioolkist, u zult de grootste moeite hebben mij iets te kunnen verwijten, want alles wel beschouwd, heb ik de juwelen van Lady Buxton toch niet gestolen.

— Dat is zo, maar je hebt ze weer van de dief gestolen en ik kan niet inzien, dat dat enig verschil maakt.

— Welnee, niet ik heb dat gedaan, maar een zekere Armadale.

— Je medeplichtige, riep de inspecteur ongeduldig. Ik krijg de indruk, Raffles, dat je zoveel praat om tijd te winnen en ik zie precies niet in, waarom. Brengt hem nu maar weg, mannen, maar fouilleert hem vooral van top tot teen, tot zelfs de zolen van zijn schoenen en sluit hem in de stevigste cel op. Er moet

een man voor de deur staan, die zijn post geen seconde mag verlaten. Om vermoeidheid te voorkomen moet hij om de twee uur afgelost worden. Dan nog ben ik niet volkomen gerust en had ik wel zo lief, dat ik die man naar het huis van bewaring kon laten overbrengen.

Raffles boog hoffelijk en zei, met een twinkeling van spot in zijn ogen:

— Dat mag ik zeker als een groot compliment beschouwen, inspecteur?

De inspecteur gaf geen antwoord. Hij was uit zijn humeur. Er was iets in de houding van de arrestant, dat hem absoluut niet beviel. Het was waarschijnlijk de kalmte van Raffles, die

de politiebeambte allesbehalve aanstond. En toch kon hij zich met geen mogelijkheid voorstellen, hoe iemand er in zou slagen uit een politiebureau te ontsnappen, wanneer hij zo uitstekend bewaakt zou worden.

Hij keek zijn gevangene nog even doordringend aan en toen maakte hij een veelbetekenend gebaar naar de deur. Raffles draaide zich om en twee agenten gingen onmiddellijk naast hem staan.

Toen ze de deur uitliepen, riep de inspecteur nog eens:

— Fouilleert hem vooral van top tot teen. En dan in de stevigste cel die er is.

HOOFDSTUK VII

DE INSPECTEUR VERLIEST EEN WEDDENSCHAP

De inspecteur drukte een ogenblik zijn tien vingertoppen tegen elkaar, met de ellebogen steunend op het tafelblad, haalde toen zijn schouders op en zei, eigenlijk tot niemand in het bijzonder:

— Ik had het niet van hem gedacht, hij bluft.

— Ik weet het niet, zei Mabel peinzend en even op haar nagel bijtend. Raffles zegt zulke dingen nooit zonder bedoeling.

— Nu, dan wil ik wel om alles wat u wilt met u wedden, dat hij deze keer

gebluft heeft en hier niet wekomt.

— Ik zou er nog niet eens zeker van zijn, als ik zelf met een revolver in mijn hand vlak tegenover zijn cel zat. Ik zou maar niet wedden, inspecteur.

— Voor de drommel, ik wed wel. Ik wed om een doos van de beste sigaretten.

— Nu, dan hoop ik maar, dat ik die sigaretten zal moeten betalen.

Zij zei plotseling:

— Ik ga mij persoonlijk nog even overtuigen, of alles wel in orde is. Voor

ik het vergeet, wat gebeurt er met de juwelen? Sluit u ze op in de brandkast?

— Nee, ik wil ze hier niet langer hebben, dan beslist noodzakelijk is. En ik zal ook Lady Buxton opbellen, dat ze ze maar moet komen halen.

De inspecteur greep de telefoon, draaide het nummer en begon te spreken:

— Hallo, met wie? O pardon, generaal, ik wist natuurlijk niet, dat Lady Buxton zich al ter ruste had begeven. Ik heb gelukkig goed nieuws voor u, de juwelen zijn onbeschadigd terug gevonden. U zult mij een groot genoegen doen, door u persoonlijk even te komen overtuigen, of de diadeem van uw nicht is en de parels van uw zuster zijn, ofschoon ik er geen ogenblik aan twijfel. Wel, als u dat nodig vindt. Natuurlijk, dat spreekt vanzelf.

Hij legde de hoorn op de haak en Mabel vroeg dadelijk nieuwsgierig:

— Wat zei hij? Komt generaal Seymour hier?

— Ja, maar dat zal op zijn minst nog wel een half uur duren. Hij zei, dat hij op het punt stond zelf naar bed te gaan en hij moet zich weer helemaal aankleden. Hij wil met een van onze agenten meekomen, die daar dienst hebben in de buurt omdat het al zo laat is. En dat is nu een generaal.

— Ja, maar een hele oude, verdedigde de detective de voormalige ijzervreter, lachend. Vergeet ook niet, dat het bijna drie uur in de nacht is.

— Hij heeft nog meer noten op zijn zang. Hij wil mij absoluut een paar minuten onder vier ogen spreken. Ik snap echt niet, waar dat voor nodig is. Goede hemel, de juwelen zullen toch niet vals zijn?

De inspecteur was van zijn laatste woorden zelf geschrokken, trok de vioolkist snel naar zich toe en haalde er behoedzaam het parelsnoer uit, dat hij aandachtig bekeek.

— Hebt u er verstand van, Miss Armstrong? vroeg hij na enige ogenblikken, mismoechtig. Ik moet u zeggen, dat ik geen parel van duizend pond van een bazarprul kan onderscheiden.

— Nu, heel veel weet ik er ook niet

van, maar ik zou toch wel zeggen, dat deze parels echt zijn. Het is toch ook niet waarschijnlijk, dat een vrouw als Lady Buxton glazen kralen zou dragen.

— En bovendien, riep de inspecteur, terwijl zijn gezicht opklaarde, als zij vals waren, zou zij er niet zoveel drukte om hebben gemaakt.

— Daar vergist u zich in, chef. Dan juist, riep Mabel uit. Stel je eens voor, dat het bekend werd, dat de dief verstand had van parels. En dat hebben bijna alle juwelendieven. Nu, ik ga eens naar mijn arrestant kijken.

De inspecteur bromde iets, sloot de kist, zette haar vlak naast zich neer en begon met ander werk, raadpleegde nu en dan zijn schrijver, snuffelde in rapporten en telkens telefonierend.

Het signalement van Armand Lafontaine was natuurlijk allang tevoren, onmiddellijk na zijn aanhouding, naar alle uithoeken van Europa geseind en een paar uren na zijn arrestatie, een kwartier nadat Raffles was opgesloten, kwamen al de eerste ongunstige berichten binnen.

Het signalement onder andere klopte tot in de kleinste bijzonderheden met dat van een biezonder handige juwelendief, die het laatst in Brussel had opereerd. Als bijzondere kenmerken werd opgegeven: voormalig opera orkestlid, speelt uitstekend viool.

Eigenlijk was al met dat eerste telegram het lot van mijnheer Armand Lafontaine bezegeld. Zijn rol was voorlopig uitgespeeld.

Men zocht natuurlijk onmiddellijk naar Zwarte Anna en een paar rechercheurs vonden haar in een dancing. Toen zij hoorde wat Lafontaine van haar opdracht gezegd had, barstte zij in vloeken uit, maar bekende onmiddellijk. Inderdaad had zij Lafontaine, die zij uitstekend kende, opgedragen, om in het verdachte huis aan de Victoriastreet binnen te dringen en te proberen brieven en ander bezwarend materiaal te vinden, die de schuld van Raffles onomstotelijk moesten vaststellen.

Zij zei er alleen niet bij, en dat had Lafontaine ook verzwegen, dat zij ge-

hoopt had, nog wel iets anders dan papieren te zullen ontdekken: kostbare dingen, diamanten, gouden ringen, een hele schat van Aladin, goed verstopt in een of andere geheime bergplaats.

Het was natuurlijk een aansporing tot inbraak en Zwarte Anna stapte voor de zoveelste maal weer eens een politie-bureau binnen. Het was hetzelfde bureau als dat, waar Lafontaine zat opgesloten.

Zwarte Anna kreeg Raffles maar heel even te zien en dat was toen zij in een cel werd opgesloten, ongeveer tien nummers verder dan die van Raffles.

Zij had Raffles herkend en zij was voldaan dat zij zich gewroken had, maar aan de andere kant was zij allesbehalve tevreden over Mabel, die zij die vette kluif in handen had gespeeld en die haar, volgens haar, op deze manier al heel slecht beloonde.

Mabel trok er zich heel weinig van aan en ging weer naar de kamer van de inspecteur.

— In orde? vroeg deze onmiddellijk.

— Voor zover ik kan nagaan, moet het absoluut onmogelijk zijn, te ontsnappen. Zijn kleren zijn met de grootste zorgvuldigheid doorzocht en ook zijn schoenen, zoals u gezegd had. Natuurlijk was hij iets van plan vannacht, want de agenten hebben een hele collectie fijne, stalen lopers gevonden en in de voering van zijn vest zat een klein vijltje en in een extra zakje achter in zijn rok vonden ze een metaalzaagje. Dat hebben we hem natuurlijk allemaal afgenomen. Hij heeft zelfs geen tandenstoker gehouden, geen zak-kam, letterlijk niets en toch...

— Kom, u ziet spoken, miss Armstrong, zei de inspecteur lachend. Staat de agent voor de deur?

— Hij staat er voor, met zijn gezicht naar de traliedeuren en de cel is helder verlicht.

— Dan zou ik nu maar rustig naar uw kamer gaan om te proberen een beetje te slapen. Het loopt tegen drieën. Ik zie eigenlijk niet in, waarom u niet naar huis zou kunnen gaan.

— Dat doe ik straks wel, chef. Ik ben nu werkelijk een beetje moe. Maar

ik wil nog even wachten tot er antwoord is op de telegrammen naar Rome en Madrid, waar Raffles het laatst een grote slag moet hebben geslagen, tenminste een die bekend is geworden. Is de generaal er al geweest?

— Nee, maar ik verwacht hem ieder ogenblik.

— Dan ga ik nu even slapen, dan kunt u rustig even met hem spreken.

Zij was ongeveer vijf minuten weg, toen er een agent binnen kwam met een kaartje, dat hij aan de inspecteur gaf. Deze wierp er een blik op en zei kortaf:

— Laat de generaal naar binnen komen.

De agent hield de deur open en graaf Eric Seymour kwam binnen, gekleed in een vrij ouderwetse, zwarte jas, die hem tot op de knieën hing, met een slappe hoed op en blijkbaar nog steeds opgewonden.

Hij keek de inspecteur van onder zijn borstelige wenkbrauwen nijdig aan en gromde, terwijl hij aan zijn zware snor trok:

— Was het beslist noodzakelijk, mijnheer, mij bij nacht en ontij hier te laten komen?

— Maar generaal, nu de gestolen juwelen toch gevonden zijn.

— Had men die dan niet aan mijn zuster kunnen terug brengen?

— Neem mij niet kwalijk, maar dat is de gewoonte niet.

— Ook niet tegenover een bevelvoerder, die in de eerste wereldoorlog in Vlaanderen lauweren heeft geoogst? bulderde graaf Seymour.

— Het spijt mij, maar wij mogen geen uitzonderingen maken, zei de inspecteur, in zijn wiek geschoten. Ik dacht dat u prettig zou hebben gevonden, dat de juwelen zo snel zijn teruggevonden.

— In ieder geval zijn ze niet van mij, maar van mijn zuster, bromde graaf Seymour. Waar is die rommel?

De inspecteur sloeg de deksel van de oude vioolkist open en wees naar het pakje, waarin de juwelen glinsterden.

— Hebben jullie de kerel, die ze gestolen heeft?

— Hij zit achter slot en grendel, generaal.

— Zo, dat valt mij mee. Ik heb het nooit voorzien op die muzikkerels; in de meeste gevallen niet veel zaaks. Doe die boel in een papiertje, als u wilt.

Hij stak het papier, waar de schrijver de juwelen ingerold had, in zijn zak, alsof het waardelooze stenen waren, nam de pen in zijn hand, die een beetje trilde en bukte zich, om zijn handtekening onder het reçu te zetten.

Op dat ogenblik ging de gangdeur open en Mabel kwam binnen.

Zij keek een ogenblik naar de gebukte figuur, deed de deur dicht en kwam toen zachtjes verder.

Juist had de generaal zijn handtekening gezet, richtte zich op en keek om.

Hij keek in het strakke gezicht van de detective en toen hij zijn blik ongeveer een voet liet zakken, viel die op de glimmende loop van een revolver, die op zijn maagkuiltje was gericht en een rustige stem zei:

— Steek je handen omhoog.

— Jenkins, bel jij even.

De schrijver, even wit als het papier, dat hij gebruikte, drukte op een knop onder zijn bureau.

— Wat betekent dat in 's hemelsnaam? stotterde de inspecteur, die zijn ogen niet scheen te geloven.

— Het betekent alleen maar, dat deze man generaal Seymour niet is, antwoordde Mabel bedaard, zonder haar revolver ook maar een millimeter te laten zakken. Toen hij gebukt stond te schrijven, zag ik heel duidelijk een streepje donkerblond haar onder het wit van zijn pruik.

— Ik draag ze anders veel beter. Dit was maar een beetje behelpen, verontschuldigde de gewaande generaal zich met een glimlach. Het was heel dom van mij, maar het kon niet anders.

— Wel voor de duivel, barstte de inspecteur los. Dat had maar een haartje gescheeld. Wie ben jij, kerel? En hoe was het mogelijk dat je net de telefoon opnam?

— Het is eigenlijk een geheimpje, mijnheer de inspecteur, maar ik was

in het huis van lady Buxton, omdat ik wel zo'n boodschap verwachtte en ik ben zo vrij geweest de telefoon op te nemen. Het was een beetje gewaagd, maar iedereen sliep. Men trekt zich daar schijnbaar niet zo erg veel aan van een diamantenroof.

— Dan ben jij natuurlijk Armadale, zei Mabel zacht. Nu, ik ben blij, dat ik nog even binnen ben gekomen. Maar waar zitten onze agenten?

— Hier ben ik al, miss, klonk een stem achter haar en een enorm grote agent kwam het vertrek binnen, op de voet gevolgd door iemand, die men nog niet kon herkennen, want hij ging bijna helemaal schuil achter het reusachtige lichaam van de agent.

Mabel keek hem een beetje verbaasd aan en zei:

— Jij hoort toch niet thuis op dit bureau?

— Nee, miss, ik ben met de generaal meegekomen, verzekerde de reus. Waarom staat hij daar zo gek met zijn handen in de hoogte? Geeft u dat ding maar hier, want het is gevaarlijk. Het mocht eens afgaan.

Voor Mabel ook maar enig idee had, wat er eigenlijk gebeurde, had de agent zijn reusachtige hand om haar pols gelegd en haar het wapen afgenomen.

De inspecteur greep zelf naar een wapen, maar op dat ogenblik stapte de man die achter de reus was binnengekomen, opzij.

Het was John Raffles.

En hij was gewapend met een uitstekende revolver, die hij onmiddellijk op de inspecteur richtte, met de woorden:

— Ik zal u moeten verzoeken om geen enkele beweging te maken, mijnheer. En hou, alsjeblieft op met dat krankzinnig gehamer op die belknop, mijnheer Jenkins, want het heeft geen enkel nut, de draad is doorgeknipt. Als u hameren wilt, neem dan uw neus maar.

Dit alles had nauwelijks een paar seconden geduurd.

Charles Brand, die lang zo voortreffelijk de generaalsrol had gespeeld, wipte vlug over het bureau, pakte de in-

specteur zijn browning af en bond hem vliegensvlug op zijn stoel vast, waarna hij hem een prop in de mond duwde.

De schrijver onderging hetzelfde lot en de arme kerel dacht er zelfs niet aan zich te verweren.

Toen pas liet Raffles zijn wapen zakken en zei met grote hoffelijkheid tegen de doodsbleke Mabel:

— U ziet wel, miss, dat men de dag nooit moet prijzen voor de avond. Over de agent voor de cel hoeft u zich niet ongerust te maken, want mijn grote vriend heeft heus niet té hard geslagen. Met een paar weken volkomen rust zal hij er wel weer bovenop zijn. En over een maand kan hij misschien weer dienst doen. Hij kon, helaas, niet anders. Deed hij het niet keurig? Het ging zo snel en zo zacht, dat niemand iets heeft gehoord. Maar nu dringt de tijd een beetje. Ik denk er niet aan, u te binden, want dat zou heel onhof-

felijk zijn. Maar ik zal u wel moeten verzoeken, dit donkere zijkamertje in te gaan. Wij zullen de deur dan op slot doen en ik hoop ver weg te zijn, als die slaapkoppen hier eindelijk begrijpen wat er aan de hand is. Adieu, miss Mabel en mijn oprechte verontschuldigen, ik breng nu eenmaal graag ten uitvoer wat ik van plan was.

Enige tellen later had het drietal het politiebureau langs een zijdeur verlaten, terwijl vier, vijf agenten uit de wachtzaal kwamen toestormen, op het lawaai dat Mabel maakte met haar stem en met haar roffelende vuisten op de gesloten tussendeur.

Het eerste, wat de arme Mabel zei, toen zij weer tegenover de bevrijde inspecteur stond, die bijna stikte van woede, was:

— Ik condoleer u van harte, inspecteur en mijn sigarettenmerk is Camel!

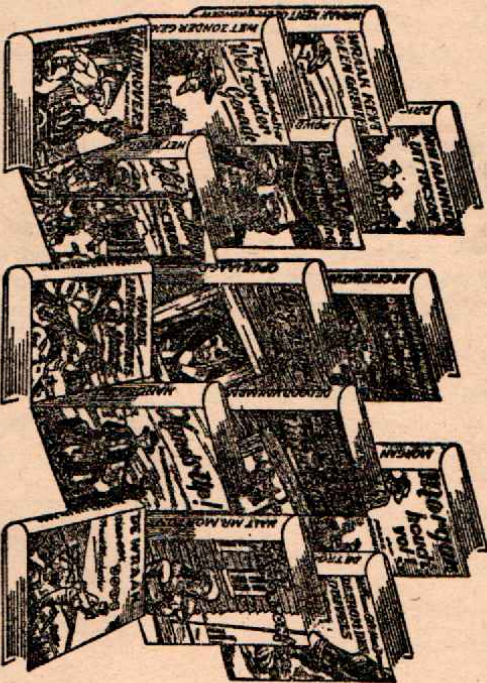
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

DE WRAAK VAN CANTELOUPE

15 nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

28 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand

1. Treinrovers, door Frank Erwiner
2. Het Noodlottige Schot door Arthur Maclean
3. Harde Leermeeesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Erwiner
5. De wrak van een Bode } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Trishaw
7. Powder Valley in opschudding door Peter Hill
8. Opgeljang door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Halt, Mr. Morton } William
11. Wrak kent geen grenzen Cal MacDowall
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Maclean
13. De geheimzinnige zwerfver door William Cal MacDowall
14. Morgan houdt vol door Frank Erwiner
15. De Trom des Duivels door William Cal MacDowall

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,-50. Nu slechts f 44,-25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zond nog heden nevenstaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A.DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzooekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ *
te heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
rebourkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____ L. L.
ADRES: _____